

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 4, 2022

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:855](#) 19-07-2022

Afwijzing vordering Bpf Vervoer tot voeging of tussenkomst in procedure FNV en Uber

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:933](#) 29-03-2022

Werkgever heeft voldoende geïndexeerd, geen schending consistentie-eis of pensioenovereenkomst

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2022:925](#) 22-03-2022

Nieuwe partner moet als erfgenaam alsnog ouderdomspensioen verevenen jegens de voormalige echtgenote van haar overleden partner

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:2436](#) 04-05-2017

Werkgever moet na niet verlengen dienstverband schadevergoeding betalen, inclusief pensioenschade

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2022:3851](#) 26-04-2022

Uitblijven indexatie bij PMT geen schending eigendomsrecht Handvest EU

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2022:3158](#) 20-04-2022

Verzoek tot verwijzing en voeging afgewezen: kantonrechter is exclusief bevoegd in pensioengeschillen

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2022:1698](#) 06-04-2022

Echtscheiding met afspraak eenmalige geldsom voor verrekening opgebouwd pensioen op basis van Boon/van Loon staat in de weg aan maandelijkse uitkering

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2022:1653](#) 06-04-2022

Gedeeltelijke verdeling huwelijksgoederengemeenschap: afwijzing vordering om pensioen niet te verevenen

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:2484](#) 01-04-2022

Ontbinding arbeidsovereenkomst na twee jaar arbeidsongeschiktheid en dienstverband 30 jaar met transitievergoeding, billijke vergoeding en vergoeding advocaatkosten wegens ernstig verwijtbaar handelen werkgever.

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2022:1495](#) 31-03-2022

Werkgever moet voorwaardelijke indexatie volledig indexeren door bindende toezegging over ambitie gekoppeld aan bedrijfseconomische situatie

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2022:1494](#) 31-03-2022

Werkgever moet voorwaardelijke indexatie volledig indexeren door bindende toezegging over ambitie gekoppeld aan bedrijfseconomische situatie

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2022:1056](#) 09-03-2022

Loondoorbetaling na ziekte werknemer met nulurencontract op basis van rechtsvermoeden; geen zelfstandige toewijzing afstorting pensioenpremies of wettelijke rente daarover

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2022:1495](#) 02-03-2022

Na bedrijfsovername VI met locked box balans moet koopovereenkomst worden uitgelegd, waarbij verschuldigde pensioenkosten worden verrekend met andere kosten

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2022:751](#) 06-01-2022

CRvB stelt pensioenschade compensatie vast

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2022:103](#) 11-02-2022

Geen partiële verdeling ouderdomspensioen mogelijk

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2022:92](#) 07-02-2022

Afwijzing pensioenclaim: werkgever heeft contractueel overeengekomen premies betaald

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2021:439](#) 30-11-2021

Verdeling tijdens huwelijk opgebouwd pensioen van de man

RECHTSPRAAK

Werkgever moet na niet verlengen dienstverband schadevergoeding betalen, inclusief pensioenschade

Werknemer is in dienst geweest op basis van vijf opvolgende arbeidsovereenkomsten van één jaar. Werkgever heeft na een kusincident werknemer op staande voet ontslagen. De gemachtigde van werknemer heeft de nietigheid van het ontslag ingeroepen. In de voorwaardelijke ontbindingsprocedure is na getuigenverhoor gebleken dat hij valselijk is beschuldigd. Werkgever handelt niet als goed werkgever door dienstverband van de inmiddels zieke werknemer niet – voor onbepaalde tijd – te verlengen. Werkgever wordt veroordeeld tot betaling van schadevergoeding ter hoogte van € 6.298 bruto. De schade omvat naast inkomensschade ook pensioenschade.

Werknemer is vanaf 17 november 2009 tot 17 november 2014 bij KFC Holdings B.V. (hierna: KFC) in dienst geweest op basis van vijf elkaar opvolgende arbeidsovereenkomsten voor de bepaalde tijd van telkens een jaar. Sinds 9 september 2013 bekleedde werknemer de functie van shiftmanager. Op 13 maart 2014 heeft KFC werknemer op staande voet ontslagen vanwege gestelde seksuele intimidatie van een vrouwelijke collega op 13 februari 2014 ('het kusincident') en andere signalen van ongeoorloofd gedrag. De gemachtigde van werknemer heeft bij brief van 18 maart 2014 de nietigheid van het ontslag ingeroepen, waarna KFC een voorwaardelijk ontbindingsverzoek heeft ingediend, primair gebaseerd op de aan het ontslag op staande voet ten grondslag gelegde dringende redenen. In de ontbindingsprocedure is na getuigenverhoor gebleken dat werknemers van KFC werknemer valselijk hebben beschuldigd. KFC heeft toen het ontslag op staande voet ingetrokken. Werknemer heeft zich op 16 juli 2014 – tegen welke dag hij was opgeroepen om het werk te hervatten – met psychische klachten ziek gemeld. KFC heeft de arbeidsovereenkomst niet verlengd, zodat deze van rechtswege is geëindigd op 17 november 2014. Werknemer heeft in eerste aanleg een verklaring voor recht gevorderd dat KFC jegens hem is tekortgeschoten in haar verplichting tot goed werkgeverschap door hem niet per 17 november 2014 een vaste arbeidsovereenkomst aan te

bieden. Ook heeft hij veroordeling van KFC gevorderd tot vergoeding van materiële en immateriële schade. De kantonrechter heeft de vorderingen afgewezen. Bij tussenarrest heeft het Hof overwogen dat KFC zich tegenover werknemer niet als goed werkgever heeft gedragen door het dienstverband niet – voor onbepaalde tijd – te verlengen. Voorts is beslist dat de als gevolg daarvan door werknemer in de periode van 17 november 2014 tot 17 november 2015 (de referteperiode) geleden inkomens- en pensioenschade voor vergoeding in aanmerking komt. Werknemer is in de gelegenheid gesteld de door hem gestelde schade nader te onderbouwen.

Volgens werknemer bestaat zijn schade uit inkomensschade, pensioenschade en opleidingskosten. Het hof stelt vast dat werknemer in de referteperiode inkomsten heeft ontvangen van € 27.052 bruto. In verhouding tot het door werknemer bij KFC laatstverdiende loon van afgerond € 28.940 bruto, heeft werknemer dus inkomensschade geleden van € 1.888 bruto. De pensioenschade wordt vastgesteld op (afgerond) € 4.410 bruto. De schadepost 'opleidingskosten' wordt door het hof buiten beschouwing gelaten. Nog daargelaten dat werknemer niet eerder in de procedure heeft gesteld dat de door hem gevorderde schade mede scholingskosten omvat, is het hof met KFC van oordeel dat de enkele overlegging van de aangifte inkomstenbelasting een onvoldoende onderbouwing van deze kosten vormt. Werknemer heeft dan ook inkomens- en pensioenschade geleden tot een bedrag van in totaal € 6.298 bruto. KFC wordt tot betaling van dit bedrag veroordeeld.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 04-05-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:2436

Zaaknummer: 200.180.971/01

Rechters: C.J. Frikkee, D. Aarts en F. Damsteegt-Molier

Advocaten: Y.K. de Boer en S.M. Pieroelie

Wetsartikelen: 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Verdeling tijdens huwelijk opgebouwd pensioen van de man

Kern van het geschil is de verdeling van de door de man opgebouwde pensioenrechten ruim na echtscheiding. In het echtscheidingsconvenant uit 1987 staat dat ondanks de uitsluiting van gemeenschap in de huwelijkse voorwaarden een beperkte gemeenschap is ontstaan ten aanzien van de door de man opgebouwde pensioenrechten en dat de man zich verplicht de tijdens huwelijk opgebouwde pensioenrechten in onderling overleg met de vrouw te delen. De man is in 2007 gepensioneerd op 60-jarige leeftijd. De relevante pensioenen zijn in 2012 tot uitbetaling gekomen. De vrouw wijst er in 2015 op dat de pensioenrechten nog niet zijn verdeeld. Het gerecht oordeelt dat geen sprake is van verjaring en verdeelt het pensioen, met inachtneming van het tijdens het huwelijk opgebouwde gedeelte.

Het gaat in deze zaak om de verdeling (ruim) na echtscheiding van door de man opgebouwde pensioenrechten. Partijen zijn in 1976 in Aruba met elkaar gehuwd op huwelijkse voorwaarden bestaande in de uitsluiting van iedere gemeenschap. Dat huwelijk is bij beschikking van de rechtbank Amsterdam in 1987 ontbonden, nadat eerder al in Aruba tussen hen de scheiding van tafel en bed was uitgesproken. Partijen hebben de gevolgen van hun scheiding geregeld in een echtscheidingsconvenant uit 1987. Dat convenant regelt een door de man aan de vrouw te betalen partneralimentatie van f 500 per maand en bepaalt verder het volgende:

“Hoewel partijen op [datum 4] 1976 bij huwelijksvoorwaarden zijn overeengekomen dat tussen hen geen enkele gemeenschap van goederen zal bestaan, zijn zij niettemin van mening dat tussen hen een beperkte gemeenschap van goederen is ontstaan terzake de door de man opgebouwde pensioenrechten. De man verplicht zich dan ook de tijdens het huwelijk opgebouwde

pensioenrechten in onderling overleg met de vrouw te delen. De man zal de rechten van de vrouw terzake doen berekenen en zal zo spoedig mogelijk aan de vrouw nadere voorstellen doen betreffende de afwikkeling van haar pensioenrechten. Partijen verklaren reeds nu voor alsdan akkoord te gaan met bovenstaande regeling van goederen en schulden en verklaren, behoudens het vorenstaande, niets meer van elkaar te vorderen te hebben en elkaar deswege over en weer volledige kwijting te verlenen.”

De man is in 2007 bij het bereiken van de zestigjarige leeftijd gepensioneerd en hij geniet vanaf 1 maart 2007 pensioenuitkeringen uit hoofde van ouderdomsvoorzieningen. De in deze zaak relevante pensioenen bij Fatum en Zwitserleven kennen als pensioendatum 1 februari 2012 en zijn per 1 maart 2012 onderscheidenlijk 1 februari 2012 tot maandelijks uitkering gekomen.

Bij brief van haar gemachtigde van 5 oktober 2015 heeft de vrouw de man, onder verwijzing naar het convenant, erop gewezen dat de pensioenrechten nog niet zijn verdeeld en dat zij ook geen voorstel tot afwikkeling heeft ontvangen en de man gesommeerd haar binnen zeven dagen afschriften te doen toekomen van de berekening van haar pensioenrechten.

Op 26 februari 2017 is de vrouw deze procedure begonnen waarin zij verdeling vraagt om veroordeling tot, dan wel vaststelling van de verdeling van de beperkte gemeenschap.

Het Gerecht heeft in het bestreden eindvonnis de twee pensioenen bij Fatum en Zwitserleven als tijdens het huwelijk opgebouwd aan de man toebedeeld, en hem veroordeeld wegens overbedeling aan de vrouw te betalen de helft van de reeds door hem ontvangen en nog te ontvangen bedragen, bestaande in twee sommen ineens van Afl. 8.707,92 (Fatum; periode 1 februari 2012) en € 9.887,33 (Zwitserleven; periode 1 februari 2012 tot en november 2020) en – voor de toekomst – maandelijks bedragen van Afl. 88,73 (Fatum) en € 94,17 (Zwitserleven) vanaf 2 december 2020. Daarbij heeft het Gerecht de man veroordeeld in de proceskosten.

Bij de gezamenlijke bespreking van de tegen die beslissingen gerichte grieven stelt het Hof voorop dat nu partijen buiten gemeenschap waren gehuwd de vrouw geen aanspraak had op pensioenverrekening uit hoofde van de *Boon/Van Loon*-rechtspraak.

Het door de vrouw steeds gehanteerde uitgangspunt dat sprake is van een beperkte gemeenschap in de zin van titel 7 van Boek 3 BW was in eerste aanleg ook dat van de man: hij heeft daartegen in elk geval geen verweer gevoerd en hij heeft het gelijklopende oordeel van het Gerecht in appèl niet (voldoende kenbaar) bestreden. De enkele verwijzing naar artikel 3:307 lid 1 BW is ontoereikend. Gelet op dit partijdebat (en het uitdrukkelijk vermelden van het bestaan van een gemeenschap in het convenant) zal ook het Hof bij zijn beoordeling dit uitgangspunt volgen, met daarbij nog de volgende ten overvloede gegeven overwegingen.

Dat de vrouw als meeverzekerde op de polis is vermeld en recht had op een weduwenpensioen maakte haar nog niet voor de helft gerechtigd tot het ouderdomspensioen van de man en de enkele afspraak in het convenant heeft naar het Hof voorkomt nog geen gemeenschap – dat wil zeggen: gedeelde eigendom van het recht op ouderdomspensioen – (kunnen) doen ontstaan. In hun convenant hebben de man en de vrouw veeleer tot uitdrukking gebracht dat zij vinden dat de pensioenrechten bij helfte moeten worden gedeeld (als ware er een beperkte gemeenschap) en de vordering van de vrouw dient zo gezien dan ook te worden begrepen als een tot nakoming van de obligatoire verbintenis die de man bij het convenant op zich heeft genomen.

Dat zou betekenen dat de vordering van de vrouw, anders dan het Gerecht heeft aangenomen, in beginsel wel vatbaar is voor verjaring. Dat zou de man echter niet kunnen baten. Hij voert aan dat de vordering van de vrouw opeisbaar is geworden op de dag dat hij met pensioen ging: [datum 5] 2007; hij werpt haar derhalve - terecht - niet tegen dat zij al in 1987 om afkoop in de vorm van een bedrag ineens had kunnen vragen. Beide opties – afkoop bij voorbaat of het delen van de maandelijkse uitkeringen zijn gangbare manieren om pensioenrechten te verdelen - en het was krachtens het convenant aan de man om het initiatief te nemen. Geconstateerd moet dan worden dat het door de man genoemde aanvangstijdstip van de vijfjaarstermijn van artikel 3:307 lid 1 BW ondeugdelijk is omdat de beide te delen pensioenen pas op 1 maart 2012 onderscheidenlijk 1 februari 2012 zijn ingegaan. Bovendien was het aan de man om de vrouw te informeren wanneer hij met pensioen was gegaan en uitkeringen genoot. De vordering van de vrouw was dus nog niet verjaard toen haar gemachtigde de man op 5 oktober 2015 – met stuitende werking – aanschreef tot verdeling van de pensioenen.

Omdat een vordering tot verdeling van een (beperkte) gemeenschap niet kan verjaren, wordt zijn verjaringsverweer verworpen. Een ander verweer van de man is dat partijen de pensioenrechten met een afwijkende latere afspraak hebben afgekocht. De prestaties die de man daartoe – op zichzelf onbetwist – stelt te hebben verricht – het delen van de overwaarde van het huis, het afstaan en het verschepen van de volledige inboedel en een auto alsmede het betalen van huur van het huis waarin de vrouw na de scheiding van tafel en bed was gaan wonen – hadden echter alle al plaatsgevonden toen partijen op 19 maart 1987 het convenant sloten waarbij zij elkaar volledige kwijting verleenden. In dat licht is het door de vrouw met klem betwiste betoog van de man, die ook niet stelt hoe en wanneer de latere afspraak is gemaakt, onvoldoende gemotiveerd en kan bewijslevering achterwege blijven.

Tegen die achtergrond is ook het beroep op rechtsverwerking onvoldoende onderbouwd. Dat de vrouw pas enkele jaren na de haar niet meegedeelde ingangsdatum van het pensioen om verdeling is gaan vragen rechtvaardigde niet het vertrouwen bij de man dat de vrouw haar –

na ontvangst van de andere begunstiging – nog uitdrukkelijke bevestigde aanspraak op pensioenverdeling niet meer geldend zou maken. Van een relevante positieverzwaren is evenmin gebleken.

Wel gegrond is de klacht van de man dat het Gerecht heeft miskend dat het pensioen bij Zwitserleven voor een aanzienlijk deel vóór het huwelijk is opgebouwd: het gaat om 48 van de 71 maanden. Dat leidt via een door de vrouw niet (gemotiveerd) bestreden berekening tot een aanspraak van de vrouw per 1 maart 2021 op een som ineens van € 3.471,65 en maandelijkse betalingen – ingaande de volgende maand (dus per 2 april 2021) – van € 31,85. Het Hof zal alsnog die bedragen toewijzen in plaats van de hogere door het Gerecht bepaalde.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 30-11-2021

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2021:439

Zaaknummer: AUA2020Ho0186

Rechters: S. Verheijen, F.W.J. Meijer en J. de Boer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen partiële verdeling ouderdomspensioen mogelijk

Partijen zijn voormalig echtgenoten. De ontbonden huwelijksgemeenschap is nog niet verdeeld. Ex-echtgenote vordert in kort geding uitbetaling 50% pensioenuitkering van haar voormalig echtgenoot. Het gerecht wijst die vordering af. Ze heeft geen spoedeisend belang en partiële verdeling is niet mogelijk.

Partijen zijn voormalige echtelieden. Bij beschikking van 4 februari 2003 is de echtscheiding uitgesproken en is de verdeling van de huwelijkse gemeenschap bevolen. De echtscheidingsbeschikking is op 19 maart 2003 in het register van de burgerlijke stand ingeschreven. Gedaagde is op 1 januari 2015 met pensioen gegaan. Sindsdien ontvangt hij een pensioenuitkering. Sinds 2018 is gedaagde teruggekeerd naar de echtelijke woning en wonen zij daar afzonderlijk van elkaar. De ontbonden huwelijksgoederengemeenschap (hierna: de gemeenschap) is nog niet verdeeld.

Eiseres vordert, na eiswijziging, in dit kort geding dat gedaagde (geboren in 1954) wordt veroordeeld aan eiseres 50% van de door gedaagde ten laste van het Vidanova Pensioenfund te ontvangen maandelijkse pensioenuitkering te betalen, dat voor zover gedaagde daaraan geen medewerking zal verlenen dit vonnis in de plaats treedt van de door gedaagde te verlenen toestemming aan het Vidanova Pensioenfund, met benoeming van een onzijdige persoon.

Na afloop van de behandeling heeft het gerecht reeds een voorlopig oordeel geven inhoudende dat de vordering van eiseres met betrekking tot het pensioen om meerdere redenen niet toewijsbaar is. Het gerecht blijft bij dat oordeel. Daartoe is het volgende redengevend.

Allereerst ontbreekt het eiseres aan een (spoedeisend) belang aan het gevorderde. Zij heeft daartoe gesteld dat zij thans 4 uur per dag werkt, hetgeen door gedaagde gemotiveerd is weersproken. In ieder geval heeft eiseres niet aannemelijk gemaakt dat haar inkomen dusdanig is verminderd dat daarin een spoedeisend belang is gelegen. Daarnaast stelt zij een

emotioneel belang te hebben bij het gevorderde omdat zij iedere dag gaat werken en telkens weer geconfronteerd wordt dat gedaagde van zijn pensioen geniet. Een dergelijk emotioneel belang kan niet worden aangemerkt als een voldoende rechtens relevant belang als bedoeld in artikel 3:303 BW. Gelet op de jurisprudentie van de Hoge Raad heeft te gelden dat een zuiver emotioneel belang slechts onder bijzondere omstandigheden een voldoende belang in de zin van 3:303 BW oplevert. Van dergelijke bijzondere omstandigheden is hier geen sprake.

Echter, ook indien zou worden aangenomen dat eiseres wél een spoedeisend belang heeft bij het gevorderde, dient die te worden afgewezen, en wel op grond van het volgende. Wat eiseres vordert is een partiële verdeling van de gemeenschap. In beginsel kan op grond van artikel 3:179 BW slechts de verdeling van een gehele gemeenschap worden gevorderd en kan enkel bij gewichtige redenen een gedeeltelijke verdeling worden gevorderd. Dat er sprake is van gewichtige redenen is echter niet gesteld. In ieder geval kunnen de hiervoor genoemde belangen niet dienen als gewichtige redenen.

Bovendien kan een vordering tot verdeling in beginsel niet worden toegewezen in een kortgedingprocedure, zeker niet in het onderhavige geval waarbij partijen het niet eens zijn over de omvang en de waarde van de gemeenschap (en de te verrekenen vorderingen) en (dus) het ook niet eens zijn over de wijze van verdeling daarvan. Het is niet aan de kort geding rechter om bij gebreke van overeenstemming tussen partijen over de verdeling, vooruitlopend op het resultaat in de aanhangig gemaakte bodemprocedure, als ordemaatregel een (partiele) verdeling tot stand te brengen.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 11-02-2022

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2022:103

Zaaknummer: CUR202103931

Rechters: U.I.D. Luydens

Wetsartikelen: 3:179 BW

RECHTSPRAAK

Na bedrijfsovername VI met locked box balans moet koopovereenkomst worden uitgelegd, waarbij verschuldigde pensioenkosten worden verrekend met andere kosten

Bedrijfsovername VI door United Sports Innovators (USI) van WPG uitgevers. De koopovereenkomst is gesloten op 16 juli 2019 met effectieve datum 1 januari 2019. De aandelen zijn op 25 juli 2019 geleverd. Bij voorafgaande onderhandelingen is een locked box-balans opgesteld per 30 juni 2018. Na de overname hebben partijen over en weer vorderingen op elkaar. De rechtbank legt de koopovereenkomst uit en beslist over de verschillende punten. Ten aanzien van de inkomensaanvullingsverzekering en de pensioenkosten beslist de rechtbank dat de kosten daarvan door VI vergoed moeten worden. De rechtbank verrekent de vorderingen en veroordeelt WPG in overwegende mate tot betaling.

WPG was enig aandeelhouder van VI. Zij heeft deze aandelen verkocht aan United Sports Innovators B.V. (hierna USI). De overeenkomst tot koop en verkoop van aandelen (hierna: de koopovereenkomst) is gesloten op 16 juli 2019. De effectieve datum is daarbij vastgesteld op 1 januari 2019. De aandelen van USI worden gehouden door Digital Enterprises B.V. (hierna: DE). WPG heeft de genoemde aandelen op 25 juli 2019 aan USI geleverd.

Voorafgaand aan de koopovereenkomst hebben onderhandelingen plaatsgevonden tussen WPG en DE. WPG heeft een pro forma locked box-balans per 30 juni 2018 opgesteld en aan DE verstrekt. DE heeft op 8 oktober 2018 een definitief bod uitgebracht aan WPG op de aandelen in het kapitaal van VI. WPG en DE hebben op 14 december 2018 een intentieverklaring ondertekend, die mede gebaseerd was op de locked box-balans per 30 juni 2018.

Tussen WPG en VI is een dienstverleningsovereenkomst gesloten (tussen partijen ook wel aangeduid als Service Level Agreement of SLA) met betrekking tot de door WPG na de leveringsdatum nog te verrichten diensten aan USI en VI, voornamelijk op het gebied van ICT. Deze afspraken zijn vastgelegd in een overeenkomst van dienstverlening, die van kracht was tot en met januari 2020. VI betaalde maandelijks aan WPG een bedrag van € 20.000 (ex btw) voor deze diensten. USI heeft WPG op 13 mei 2020 gedagvaard tegen de zitting van 18 december 2020 wegens gestelde schending van garanties in de koopovereenkomst.

WPG vordert in deze procedure vergoeding van diverse kosten door VI, waaronder pensioenkosten en kosten inkomensaanvulverzekering. WPG legt aan het gevorderde ten grondslag dat zij kosten ten behoeve van VI heeft voorgesloten en dat VI kosten heeft gemaakt door producten en diensten van derden af te nemen (waarbij deze derden WPG hebben gefactureerd). VI vordert in reconventie toegang tot de digitale financiële administratie en diverse bedragen, onder meer wegens schending van de garanties uit de koopovereenkomst en opheffing beslagen.

Volgens WPG is de koopovereenkomst gesloten op basis van een locked box- balans. Dat houdt in dat er tijd was gelegen tussen (i) de overeenstemming over de koopprijs en (ii) de datum van levering van de aandelen en dat er een gefixeerde koopsom was opgenomen in de koopovereenkomst. Er was een balans opgesteld per eind 2018 (de zgn. locked box-balans) en de transactie had vanaf de datum van die balans (de effectieve datum) al economisch effect, terwijl de koper pas juridisch rechthebbende werd op de datum van de levering van de aandelen.

De effectieve datum die koper en verkoper afspreken als wordt verkocht op basis van een locked box heeft geen invloed op de lopende rechten of verplichtingen van de verkochte vennootschap gedurende de locked box-periode. De effectieve datum heeft slechts als doel ervoor te zorgen dat ontwikkelingen van de onderneming vanaf dat moment niet kunnen leiden tot een hogere of lagere prijs voor de aandelen. Wel dient de onderneming op de gebruikelijke wijze te worden voortgezet; er mag geen waarde uit de onderneming wegstromen.

WPG stelt dat zij de huur van het pand waarin VI gevestigd was volledig heeft betaald over de periode van 1 januari 2019 tot de datum van de koopovereenkomst, en dat zij die huur ook over die periode volledig mocht doorbelasten aan VI. De taalkundige uitleg past ook in het locked box-principe zoals uiteengezet door WPG (welke uiteenzetting niet door VI is betwist):

de lopende rechten of verplichtingen van de verkochte vennootschap lopen gedurende de locked box-periode door (behoudens expliciete andersluidende afspraken). Omstandigheden op grond waarvan VI een van de taalkundige betekenissen afwijkende uitleg mocht verwachten zijn niet gesteld of gebleken. VI heeft de berekening van WPG van de niet betaalde huur als zodanig niet betwist. Dat betekent dat de vordering onder I van WPG tot betaling van huurkosten toewijsbaar is.

Het gaat zowel bij de inkomensaanvulverzekering als bij de pensioenkosten om de uitleg van artikel 10.4 van de koopovereenkomst volgens de genoemde maatstaf. Het gaat in dit geval over een uitvoerige koopovereenkomst van alle aandelen in een bedrijf, waarover tussen professionele partijen langdurig is onderhandeld. In een dergelijk geval zal het beding eraan in de weg staan dat de schriftelijke overeenkomst wordt aangevuld op basis van niet in de overeenkomst zelf opgenomen afspraken. Niet uit de tekst van de overeenkomst blijken verklaringen en gedragingen voorafgaand aan het sluiten van de overeenkomst kunnen echter wel van belang zijn voor de uitleg van wat partijen zijn overeengekomen en het beding staat daaraan niet in de weg. Voor zover hiervoor bij de uitleg van artikel 10.4 de due diligence en de verklaringen van partijen over de bedoeling van het beding bij de uitleg zijn betrokken staat artikel 12.2 van de koopovereenkomst daar dus niet aan in de weg. De conclusie is dat de vorderingen II (inkomensaanvulverzekering) en III (pensioenkosten) toewijsbaar zijn.

De vordering tot vergoeding van kosten voor het customer care center worden toegewezen en de kosten voor canon (o.a. printerkosten) worden afgewezen.

In reconventie oordeelt de rechtbank dat de vordering van VI tot inzage in de digitale financiële administratie grotendeels slaagt.

De rechtbank is van oordeel dat artikel 12.4 blijkens de eerste zin ('*Geen van de Partijen zal haar rechten en verplichtingen uit hoofde van deze Koopovereenkomst overdragen ...*') een regeling geeft voor contractsoverneming. Niet in geschil is dat de bepaling een toestemming bij voorbaat inhoudt voor contractsoverneming aan een groepsmaatschappij en dat VI een dochtervennootschap van USI is. De stelling van WPG dat deze bepaling alleen contractsoverneming mogelijk maakt en geen cessie is onjuist. Het algemene beginsel *wie het meerdere kan, kan ook het mindere* brengt mee dat als een overdracht aan een groepsmaatschappij van rechten en verplichtingen (contractsoverneming) is toegestaan, ook het mindere (overdracht van alleen rechten, cessie) is toegestaan. WPG kan deze bepaling dus niet aan VI tegenwerpen; er moet van uit worden gegaan dat overdracht van de vorderingen uit hoofde van de koopovereenkomst van USI op VI rechtsgeldig is.

De rechtbank acht een inbreuk op artikel 12 van de garanties niet aanwezig, omdat de gegevens over de freelancers zoals overeengekomen zijn verstrekt en deze juist zijn. Dat in de financiële administratie de verbouwing na de overname nog op € 33.000 was gewaardeerd is met een eenvoudige boeking te verhelpen door in de administratie de waarde van de verbouwing af te boeken ten laste van het eigen vermogen, zoals ook al gebeurd was in de locked box-balans. Nu VI het gehuurde niet langer gebruikt is die afboeking ook boekhoudkundig geheel juist. De conclusie is dat VI op dit punt geen vordering heeft jegens WPG.

De rechtbank kan WPG niet volgen in haar stelling dat voor de loonheffing dezelfde argumenten gelden als voor de verbouwing. Immers is bij de bespreking van de verbouwing al vermeld dat, anders dan bij de verbouwing, bij de loonheffing uitdrukkelijk is vermeld dat WPG een bedrag moet betalen: *“Zal door Verkoper vóór de closing zijn betaald.”* Nu VI stelt dat niet verkoper maar de vennootschap de loonbelasting heeft betaald en dat door WPG niet is betwist, staat vast dat WPG haar verplichting op dit punt nog niet nagekomen, zodat dit onderdeel van de vordering toewijsbaar is.

De rechtbank stelt vast dat uit wat WPG heeft gesteld blijkt dat de ABOS rekening in de boekhouding van VI tot de liquide middelen werd gerekend. Dat versterkt het uitgangspunt dat WPG liquide middelen moest inbrengen tot een bedrag van € 1.456.000.

Omdat het hier om een tussenrekening gaat waarop ontvangen abonnementsgelden werden geboekt, die nog niet aan concrete abonnees waren toegerekend, kan dit worden gezien als een correctie op de liquide middelen of als een correctie op de debiteuren, maar niet allebei. De rechtbank volgt hier de inrichting van de administratie van VI en merkt deze tussenrekening aan als een correctie op de liquide middelen. Dat betekent dat dit niet (ook) als correctie op de post debiteuren kan gelden, zodat het gevorderde inzake de post debiteuren moet worden afgewezen. De conclusie is dat de ABOS-rekening hetzij als correctiepost op debiteuren hetzij als correctiepost op de liquide middelen in de balans had kunnen worden verwerkt. Nu WPG dat laatste heeft gedaan en partijen de locked box-balans waarin dat was gebeurd aan de transactie ten grondslag hebben gelegd, mocht USI er vanuit gaan dat de afspraak dat de liquide middelen zouden worden aangezuiverd inhield dat WPG het op de locked box-balans vermelde bedrag van € 1.456.000 zou betalen. Omdat WPG dat bedrag niet geheel heeft betaald, zal zij het restant nog moeten betalen. Als gevolg van verrekening (waarop beide partijen zich hebben beroepen) gaan de vorderingen over en weer tot hun gemeenschappelijke beloop teniet.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 02-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2022:1495

Zaaknummer: C/13/687050 / HA ZA 20-740

Rechters: R.H.C. Jongeneel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Nieuwe partner moet als erfgenaam alsnog ouderdompensioen verevenen jegens de voormalige echtgenote van haar overleden partner

De ex-echtgenoot heeft tijdens zijn huwelijk pensioenrechten opgebouwd. Dit pensioen is niet verevend. De ex-echtgenoot is inmiddels overleden. Het hof oordeelt dat zijn nieuwe, geregistreerd partner alsnog de vereveningsvordering van geïntimeerde dient te voldoen. Er is geen sprake van rechtsverwerking. Evenmin mocht zij er, gelet op de doelstelling van de WVPS, gerechtvaardigd op vertrouwen dat het gehele pensioen aan haar toe zou komen.

Geïntimeerde is in wettelijke algehele gemeenschap van goederen (hierna: de huwelijksgemeenschap) gehuwd met persoon A. Tijdens het huwelijk heeft persoon A pensioen opgebouwd bij ABP en Zwitserleven. Bij beschikking van 1 oktober 2003 van de rechtbank Maastricht is de echtscheiding tussen geïntimeerde en persoon A uitgesproken. Op 4 december 2003 is deze echtscheidingsbeschikking ingeschreven in de daartoe bestemde registers van de burgerlijke stand. Geïntimeerde en persoon A hebben op 11 september 2003 de tussen hen gemaakte afspraken over de verdeling van hun huwelijksgemeenschap vastgelegd in een echtscheidingsconvenant. In 2009 zijn appellante en persoon A een geregistreerd partnerschap in algehele gemeenschap van goederen met elkaar aangegaan. Op 24 december 2012 is persoon A 65 jaar geworden. Hij bereikte op dat moment de pensioengerechtigde leeftijd. Op 2 januari 2018 vond een gesprek plaats tussen geïntimeerde en persoon A over de verevening dan wel verrekening van het door persoon A tijdens het huwelijk met geïntimeerde opgebouwde pensioen. Op 5 januari 2018 vond een vervolggesprek plaats tussen geïntimeerde enerzijds en persoon A, appellante en hun financieel adviseur anderzijds. Die gesprekken hebben niet geleid tot een minnelijke regeling. Persoon A is op 24 maart 2019 overleden. Hij had geen testament gemaakt. Appellante is zijn enige erfgenaam.

De rechtbank heeft in het bestreden vonnis geoordeeld dat appellante zich na het overlijden

van persoon A jegens geïntimeerde heeft gedragen alsof zij de nalatenschap zuiver heeft aanvaard. Daarmee volgt appellante als (enig) erfgenaam ex artikel 4:182 BW persoon A van rechtswege op in de voor overgang vatbare rechten en schulden. De rechtbank heeft geoordeeld dat de ex-echtgenote op grond van de WVPS recht heeft op de helft van het tijdens het huwelijk opgebouwd ouderdomspensioen.

Bij de beoordeling van de grief over rechtsverwerking, stelt het hof het volgende voorop. Uitgangspunt bij de beoordeling van het beroep op rechtsverwerking door appellante is dat enkel tijdsverloop geen toereikende grond oplevert voor het aannemen van rechtsverwerking. Daartoe is immers de aanwezigheid van bijzondere omstandigheden vereist als gevolg waarvan hetzij bij de schuldenaar het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat de schuldeiser zijn aanspraak niet (meer) geldend zal maken, hetzij de positie van de schuldenaar onredelijk zou worden benadeeld of verzwagd in geval de schuldeiser zijn aanspraak alsnog geldend zou maken (HR 29 september 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZC1827).

Het beroep door appellante op de omstandigheid dat persoon A aan appellante nooit heeft medegedeeld dat hij zijn pensioenaanspraak diende te verevenen met geïntimeerde, kan haar niet baten. Persoon A heeft op 24 december 2012 de pensioengerechtigde leeftijd bereikt. Vanaf 2 januari 2018 – en dus na een tijdsverloop van vijf jaren – zijn gesprekken gevoerd tussen geïntimeerde enerzijds en persoon A, appellante en hun financieel adviseur anderzijds over de verevening van de pensioenrechten. Ook al had persoon A voorheen niet met appellante gesproken over zijn vereveningsverplichting, moet ervan worden uitgegaan dat appellante vanaf 2 januari 2018 wist, althans behoorde te weten, dat geïntimeerde een vereveningsaanspraak had. Vanaf dat moment kon(den) appellante (en persoon A) er derhalve niet meer gerechtvaardigd op vertrouwen dat geïntimeerde haar aanspraak op pensioenverevening niet meer geldend zou maken.

Door welke bijzondere omstandigheden in de periode voorafgaand aan 2 januari 2018 appellante (en/of persoon A) daar wél gerechtvaardigd op mocht(en) vertrouwen, heeft appellante niet gesteld anders dan met haar beroep op het tijdsverloop.

Appellante heeft reeds het genot gehad van de pensioenrechten waartoe geïntimeerde op grond van de WVPS was gerechtigd. Verder heeft appellante de (nadelige) financiële positie waarin zij thans verkeert en door toewijzing van de vordering van geïntimeerde zou komen te verkeren, in hoger beroep niet onderbouwd. Ook het bestaan van mogelijk misgelopen (fiscale en/of financiële) besparingen kunnen, gelet op hun veronderstelde omvang (het hof kan die omvang niet vaststellen omdat de exacte gegevens die daarvoor nodig zijn ontbreken), niet

leiden tot het oordeel dat de positie van appellante door toewijzing van de vordering van geïntimeerde onredelijk wordt verzwaard of benadeeld.

De rechtbank heeft geoordeeld dat ervan mocht worden uitgegaan dat persoon A wist, althans behoorde te weten, dat hij – samengevat – gehouden was tot pensioenverevening. De grief van appellante richt zich tegen dat oordeel. Gelet op de doelstelling van de WVPS zoals die blijkt uit de parlementaire geschiedenis kan de grief geen doel treffen. Uitgangspunt van die wettelijke regeling is dat de opbouw van pensioenrechten tijdens het huwelijk een gezamenlijke inspanning is van beide echtgenoten teneinde na het 65e levensjaar te kunnen beschikken over een aanvullend ouderdomspensioen. Dit brengt met zich dat iedere echtgenoot op de pensioengerechtigde leeftijd van de andere echtgenoot aanspraak krijgt op de helft van het vanaf de huwelijksluiting tot het tijdstip van scheiding opgebouwde ouderdomspensioen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 22-03-2022

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2022:925

Zaaknummer: 200.292.483_01

Rechters: P.P.M. van Reijssen, M.J. van Laarhoven en G.J. Vossestein

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontbinding arbeidsovereenkomst na twee jaar arbeidsongeschiktheid en dienstverband 30 jaar met transitievergoeding, billijke vergoeding en vergoeding advocaatkosten wegens ernstig verwijtbaar handelen werkgever.

Arbeidsrechtelijk geschil. De werkneemster verzoekt na ziekte ontbinding. De kantonrechter oordeelt dat Careyn nadat zij werkneemster op weinig fraaie wijze en in strijd met het goed werkgeverschap uit haar functie had gezet, zich ook daarna geen goed werkgever heeft betoond, meer bepaald door jegens werkneemster de re-integratieverplichtingen in het eerste ziektejaar te verzaken, onvoldoende zorg te betrachten bij de ‘doorstart’ van werkneemster als [naam functie 2] en daarna, hoewel haar een loonsanctie was opgelegd, onvoldoende initiatieven te ontplooien om werkneemster in het kader van het tweede spoor aan een functie bij een derde te helpen. Hij ontbindt de arbeidsovereenkomst en kent een transitievergoeding toe. Daarnaast kent hij € 35.000 toe aan billijke vergoeding wegens ernstig verwijtbaar handelen van de werkgever. Ook kent hij een vergoeding toe van de advocaatkosten van werkneemster op grond van goed werkgeverschap.

Werkneemster is met ingang van 16 april 1992 in dienst getreden van (een rechtsvoorganger van) de zorginstelling Stichting Careyn (hierna: Careyn) tegen een salaris van laatstelijk € 4.604,30 bruto per maand exclusief 8% vakantietoelage en een dertiende maand. Van 2003 tot en met juli 2015 vervulde werkneemster de functie van zorgmanager. Per 1 augustus 2015 is de functie van werkneemster boventallig verklaard. Tot 1 maart 2017 werkte zij in een transitiepool. Werkneemster vervulde op twee locaties de functie van

locatieverantwoordelijke. Careyn heeft in 2016 en 2017 een aanwijzing gekregen van de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd wegens geconstateerde tekortkomingen op het vlak van de cliëntdossiers, deskundigheid en inzet van medewerkers, kwaliteit, veiligheid en goed bestuur. In april 2018 vindt een gesprek met werkneemster plaats, dat zij en haar kwaliteitsverpleegkundigen ten aanzien van het wegwerken van de gestelde tekortkomingen hard hebben gewerkt, maar dat het resultaat minimaal is. Daarop is werkneemster direct vrijgesteld van haar werkzaamheden met de toezegging dat gaat worden gezocht naar een passende functie. Werkneemster meldt zich ziek. De optie om te werk te worden gesteld op de Careyn-locatie in Spijkenisse verloopt wegens inwerkproblemen niet succesvol. Op verzoek van werkneemster heeft Careyn haar gedurende de periode van 1 mei 2020 tot en met 11 september 2020 gedetacheerd bij een andere zorginstelling. In augustus 2020 komt het UWV naar aanleiding van de WIA-aanvraag met een loonsanctie van één jaar. Werkneemster krijgt van de andere zorginstelling het aanbod om per 23 juli 2021 op basis van een jaarcontract tegen een lager salaris in dienst te treden. Careyn stelt voor de arbeidsovereenkomst te beëindigen tegen betaling van de transitievergoeding van € 52.990,15 bruto. Werkneemster wijst dit aanbod af omdat zij eerst de beslissing op de WIA-aanvraag wilde afwachten. Naar aanleiding van een bekortingsverzoek van Careyn beslist het UWV dat de loonsanctieperiode met ingang van 23 juli 2021 eindigt. Vervolgens beslist het UWV op 12 juli 2021 negatief op de WIA-aanvraag van werkneemster omdat er geen sprake is van arbeidsongeschiktheid. Daarop heeft Careyn op 19 augustus 2021 kenbaar gemaakt dat zij geen verplichting heeft om werkneemster een vaststellingsovereenkomst aan te bieden na afloop van de loondoorbetalingsperiode, dat zij bereid is mee te werken aan re-integratie van werkneemster indien zij daartoe bereid zou zijn en dat zij geen reden ziet om werkneemster nogmaals aan te bieden de transitievergoeding te betalen in geval van beëindiging van het dienstverband. Werkneemster verzoekt vervolgens ontbinding van de arbeidsovereenkomst, betaling van de transitievergoeding en een billijke vergoeding van € 118.287 alsmede vergoeding advocaatkosten.

De kantonrechter oordeelt dat het gaat om een werkneemster die in 2018 reeds 26 jaar in dienst was van Careyn (althans haar rechtsvoorganger), die binnen dat dienstverband in de loop der jaren vele functies binnen de organisatie heeft vervuld en reeds vanaf 2003 op managementniveau (met een onderbreking van 1 augustus 2015 tot 1 maart 2017, toen zij in de transitiepool zat als gevolg van het feit dat haar functie boventallig was verklaard) en van wie is gebleken dat zij al die jaren niet anders dan naar behoren heeft gefunctioneerd. Het feit dat Careyn in april 2018 werkneemster simpelweg verantwoordelijk heeft gehouden voor het – in haar optiek – onvoldoende resultaat met betrekking tot het oplossen van de aanwijzingen van de Inspectie en vervolgens heeft uitgesproken dat zij er geen vertrouwen in heeft dat werkneemster in staat zal zijn de volgens Careyn nodige verbetering te verwezenlijken en haar

per direct uit haar functie gezet, althans van haar taken ontheven en op non-actief gesteld onder het mom van het niet verlengen van de functiewijziging, getuigt volgens de kantonrechter niet van goed werkgeverschap. Er is onvoldoende rekening gehouden met de gerechtvaardigde belangen van werknemster, die met haar ruime arbeidsverleden – waarin nooit, op één uitzondering na behoorlijke beoordelingsmomenten zijn geweest – bij (de rechtsvoorganger van) Careyn een (goede) staat van dienst had. Evident is ook dat deze handelwijze van Careyn invloed heeft gehad op de gezondheid van werknemster en de arbeidsrechtelijke verhoudingen tussen partijen. Ook het inwerkprobleem voorafgaand aan de tewerkstelling op de locatie Spijkenisse valt Careyn aan te rekenen. De arbeidsovereenkomst wordt met ingang van 1 mei 2022 ontbonden onder toekenning van de transitievergoeding. De kantonrechter ziet geen enkele aanwijzing om aan te nemen dat werknemster, aan wie Careyn ook nog een terugkeergarantie had gegeven, als Careyn haar in april 2018 niet uit haar functie had gezet, als zij had zorggedragen voor een deugdelijke ‘doorstart’ van werknemster in de functie van [naam functie 2] en als zij zich behoorlijk van haar re-integratieverplichtingen jegens werknemster had gekweten, haar arbeidsovereenkomst met Careyn niet tot haar pensioengerechtigde leeftijd zou hebben voortgezet. Feit is evenwel dat werknemster erin geslaagd is om een dienstbetrekking bij CuraMare te verkrijgen. Het gaat hier vooralsnog echter om een tijdelijk contract, tot 23 juli 2022, waarvan onzeker is of dat zal worden gecontinueerd. Als dat het geval is, en werknemster tot haar pensioengerechtigde leeftijd bij deze werkgever kan blijven werken, scheelt haar dat, zo heeft zo onweersproken becijferd, een bedrag van € 49.336,57 aan loon en een bedrag van € 10.603,31 aan pensioenopbouw. Omdat er sprake is van ernstig verwijtbaar handelen van Careyn acht de kantonrechter de toekenning van een billijke vergoeding van € 35.000 bruto passend. De advocaatkosten worden toegewezen op grond van artikel 6:96 lid 6 BW jo. 7:611 BW.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 01-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:2484

Zaaknummer: 9513141 VZ VERZ 21-16708

Rechters: M. Verkerk

Advocaten: H.L. Verweel en R.J. Maassen

Wetsartikelen: 7:671c BW, 7:673 BW en 6:96 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Gedeeltelijke verdeling huwelijksgoederengemeenschap: afwijzing vordering om pensioen niet te verevenen

Dit geschil gaat over de gedeeltelijke verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap na echtscheiding. De rechtbank neemt diverse beslissingen over vermogensbestanddelen. De vordering om het opgebouwd pensioen niet te verevenen wordt afgewezen. Op grond van de WVPS heeft de andere echtgenoot recht op pensioenverevening. Daarvan is niet afgeweken bij huwelijkse voorwaarden of schriftelijke overeenkomst.

Partijen zijn op 23 oktober 1987 in de wettelijke gemeenschap van goederen met elkaar gehuwd. Bij beschikking van deze rechtbank d.d. 10 maart 2020 is de echtscheiding tussen partijen uitgesproken. De beschikking is op 21 april 2020 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Het verzoekschrift strekkende tot echtscheiding is op 17 januari 2020 ingediend. Dit geschil gaat over de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap. De rechtbank merkt in de eerste plaats op dat geen algehele verdeling is gevorderd van de (ontbonden) huwelijksgemeenschap maar verdeling/de wijze van verdeling van individuele activa en toerekening van schulden behorende tot de (ontbonden) huwelijksgemeenschap. Nu partijen daartegen over en weer geen bezwaar hebben gemaakt is het de rechtbank in beginsel toegestaan over te gaan tot partiële verdeling. Deze wijze van procederen heeft echter wel tot gevolg dat de rechtbank gebonden is aan hetgeen gevorderd is door partijen en niet mag beslissen over de overige bestanddelen van de huwelijksgemeenschap die gedurende de procedure aan het licht zijn gekomen, waaronder de stamrecht-bv en de belastingteruggave 2019.

De rechtbank begrijpt dat [ged.conv./eis.reconv.] hier bedoelt te vorderen dat de rechtbank beslist dat het opgebouwde pensioen niet verevend hoeft te worden. Op grond van artikel 2 lid 1 van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding geldt dat in geval van scheiding, voor zover de ene echtgenoot na de huwelijkssluiting en voor de scheiding pensioenafspraken heeft opgebouwd, de andere echtgenoot recht heeft op pensioenverevening. Van deze

hoofdregel kan worden afgeweken bij huwelijkse voorwaarden of schriftelijke overeenkomst. [Eis.conv./ged.reconv.] stelt dat partijen een dergelijke afwijking niet hebben vastgelegd en dat er daarom verevening van het pensioen moet plaatsvinden. [Ged.conv./eis.reconv.] heeft deze stelling niet betwist. De vordering van [ged.conv./eis.reconv.] wordt daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 06-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2022:1653

Zaaknummer: C/05/379132 / HZ ZA 20-421

Rechters: M.J. van Lee

Wetsartikelen: 2 lid 1 Wet verevening pensioenrechten bij scheiding

RECHTSPRAAK

Verzoek tot verwijzing en voeging afgewezen: kantonrechter is exclusief bevoegd in pensioengeschillen

Eiser vordert voeging van de zaak tegen het ABP met een al aanhangige pensioenzaak tegen de gemeente Almelo. De kantonrechter oordeelt dat de al aanhangige zaak niet is aangebracht bij de kantonrechter te Almelo maar bij een andere kamer dan kanton. Op grond van artikel 216 Pensioenwet is de kantonrechter exclusief bevoegd in pensioengeschillen. Uitgangspunt is dat verwijzing wegens litispendingie of connexiteit er niet toe mag leiden dat een aardvordering terecht komt bij een niet-kantonrechter. De incidentele vordering zal derhalve worden afgewezen.

Eiser in de hoofdzaak, eiser in het incident (hierna: eiser) vordert in de hoofdzaak dat de kantonrechter bij vonnis voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad:

1. het ABP zal veroordelen tot nakoming van de pensioenovereenkomst c.q. om aan eiser te betalen € 78.009,50, althans subsidiair € 56.412,86 vermeerderd met de wettelijke rente ex artikel 6:119 BW, vanaf 1 augustus 2021, althans vanaf de dag van deze dagvaarding, tot aan de dag van volledige betaling;
2. het ABP zal veroordelen in de buitengerechtelijke (incasso)kosten van € 1.555,10 te vermeerderen met de wettelijke rente ex artikel 6:119 BW over dit bedrag vanaf de dag van deze dagvaarding, althans vanaf de dag van uitspraak, tot aan de dag van volledige betaling;
3. het ABP zal veroordelen in de kosten van deze procedure, alsmede de het ABP te veroordelen tot betaling van de nakosten tot € 163,00, dan wel indien betekening van het vonnis plaatsvindt, tot € 257, waarbij betaling dient te geschieden binnen veertien dagen na dagtekening van het vonnis respectievelijk binnen veertien dagen na dagtekening van de betekening, bij gebreke waarvan het ABP de wettelijke rente ex artikel 6:119 BW verschuldigd

is over de proceskosten en nakosten tot aan de dag van volledige betaling;

4. het ABP zal veroordelen om aan eiser een bedrag te betalen nader te bepalen door een deskundige althans nader op te maken bij staat,

5. zodanig uitspraak zal doen als de kantonrechter juist acht.

Eiser vordert dat de hoofdzaak wordt verwezen naar de rechtbank Overijssel, locatie Almelo, team kanton, om te worden gevoegd met de bij die rechtbank aanhangige zaak met het zaaknummer / rolnummer C/o8/269736 rolnummer: 21/329 . ABP refereert zich aan het oordeel van de kantonrechter.

Artikel 220 lid 1 Rv bepaalt dat in zaken die al eerder bij een andere gewone rechter van gelijke rang aanhangig zijn gemaakt tussen dezelfde partijen over hetzelfde onderwerp, of ingeval een zaak verknocht is aan een zaak die al bij een andere gewone rechter van gelijke rang aanhangig is, de verwijzing naar die andere rechter kan worden gevorderd.

In zaak C/o8/269736 rolnummer: 21/329 tussen eiser en de Gemeente Almelo stelt eiser primair dat de gemeente tekortschiet in de nakoming van haar verplichtingen bestaande uit het tijdig en volledig voldoen van de overeengekomen premieafdrachten aan het ABP ten behoeve van de bijspaarregeling voor het aanvullend pensioen.

Uit de dagvaarding in zaak C/o8/269736, die als productie 11 bij de dagvaarding in onderhavige zaak is gevoegd, blijkt dat de zaak niet is aangebracht bij de kantonrechter te Almelo – zoals eiser stelt – maar bij de kamer voor andere zaken dan kantonzaken van de rechtbank Overijssel, locatie Almelo.

Onderhavige zaak betreft een pensioengeschil. Op grond van artikel 216 Pensioenwet is de kantonrechter exclusief bevoegd in pensioengeschillen.

Hoewel op grond van artikel 220 Rv verwezen kan worden van de kantonrechter naar een kamer van de rechtbank die advocaatzaken behandelt, gelden er bijzondere regels voor het geval de kantonzaak een aardvordering betreft. In dat geval is het uitgangspunt dat verwijzing wegens litispendingie of connexiteit er niet toe mag leiden dat een aardvordering terecht komt bij een niet-kantonrechter. De incidentele vordering zal derhalve worden afgewezen. Partijen kunnen er desgewenst voor kiezen verwijzing te vragen van de advocaatzak, ook al is dit de oudere zaak, naar de kantonrechter.

De kantonrechter acht termen aanwezig om de proceskosten te compenseren, in die zin dat iedere partij de eigen kosten draagt. De kantonrechter zal bepalen dat van dit vonnis

tussentijds hoger beroep zal kunnen worden ingesteld.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 20-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2022:3158

Zaaknummer: 9771575 CV EXPL 22-1558

Rechters: P.H.M. Kuster

Wetsartikelen: 216 Pw en 220 Rv

RECHTSPRAAK

CRvB stelt pensioenschade compensatie vast

Geschil over de uitvoering van de eerder door het CRvB beoordeelde compensatie van de pensioenschade wegens verboden leeftijdsonderscheid door het college. De Raad is van oordeel dat waar partijen het eens zijn over de nettoaanspraak, het daarmee gemoeide bedrag van € 12.508,80 gewoon gebruteerd moet worden op de wijze zoals dat met nettosalaris en uitkeringen gebeurt. Het bestreden besluit is op dit onderdeel onzorgvuldig voorbereid. Het is immers evident dat het bruto-equivalent van een bedrag van ruim € 12.500 netto geen lager bedrag kan zijn, omdat dan van de vereiste inhouding van loonbelasting geen sprake is. Het lag op de weg van het college om dit te signaleren en te onderzoeken, bijvoorbeeld door dit voor te houden aan de actuaris of de eigen salarisadministratie, alvorens opnieuw te beslissen op het bezwaar. De Raad voorziet zelf in de zaak door compensatie vast te stellen.

In de uitspraak van 29 oktober 2020 heeft de Raad, met de rechtbank, geoordeeld dat het college met de beëindiging van de uitkering op grond van de Bovenwettelijke werkloosheidsregeling Nederlandse universiteiten 2014 (BWNU) per 8 maart 2018 onder toekenning van een compensatie van € 1.244,75 bruto per maand over de periode van 8 maart 2018 tot en met 7 juli 2019 verboden onderscheid naar leeftijd heeft gemaakt als bedoeld in de Wet gelijke behandeling op grond van leeftijd bij de arbeid (Wgbla). De rechtbank heeft het college opgedragen een nieuwe beslissing op het bezwaar te nemen, wat de Raad heeft bevestigd.

Ter uitvoering van de uitspraak van de Raad van 29 oktober 2020 heeft het college met het bestreden besluit aan appelland ter compensatie van de pensioenschade een brutobedrag van € 8.107 toegekend. Daarbij is het college uitgegaan van de gegevens zoals die door appelland zijn aangeleverd en opgesteld door zijn actuaris, die een berekening van de schade heeft

gemaakt. In zijn brief van 15 maart 2021 heeft het college het bestreden besluit gewijzigd en het door de actuaris berekende bedrag van € 8.810 bruto als pensioenschade geaccepteerd. Tussen partijen is alleen nog in geschil of met de toegekende – en inmiddels uitbetaalde – compensatie van € 8.810 bruto is voldaan aan de gerechtvaardigde aanspraak van appellant voor wat betreft het pensioendeel, dat is de schade die betrekking heeft op de periode die aanvangt na de AOW-leeftijd van 66 jaar en vier maanden en eindigt op de sterfteleeftijd (dat is de verwachte sterfteleeftijd van mannen op basis van CBS-gegevens). De schade tussen 65 jaar en de verhoogde AOW-leeftijd (het AOW-deel) is niet in geschil.

Ter zitting heeft de gemachtigde van het college desgevraagd bevestigd dat ook het college uitgaat van de juistheid van de nettobedragen zoals die staan in het overzicht van de actuaris. Het college onderschrijft dat de schade van het pensioendeel netto € 12.452 bedraagt. Daarbij is uitgegaan van een sterfteleeftijd van 86,3 jaar.

Appellant heeft betoogd dat de sterfteleeftijd 86,33 jaar is en dat de periode van het pensioendeel aldus exact een periode van 20 jaar omvat. Omdat de actuaris ten onrechte had gerekend met een sterfteleeftijd van 86,3 jaar, resulteert bij een correcte berekening het nettopensoenschadebedrag in € 12.508,80. Dit (afroundings)verschil is door het college niet bestreden.

Partijen zijn het erover eens dat het college de compensatie als een *brutobedrag* moet betalen. De vraag rijst hoeveel het bruto-equivalent van het nettobedrag van € 12.508,80 bedraagt.

Het overzicht van de actuaris vermeldt als corresponderend brutobedrag € 8.810. Omdat dit brutobedrag (beduidend) lager is dan het nettobedrag, is het nettobedrag kennelijk niet gebruteerd. In zijn brief van 4 oktober 2021 heeft de actuaris desgevraagd uitgelegd dat de brutobedragen in zijn berekening moeten worden gezien als fictieve tekorten, die lager uitvallen dan de bijbehorende nettotekorten. Dit komt omdat appellant in de periode van het AOW-deel relatief veel brutopensoen naar voren heeft moeten halen als keuzepensioen, om te zorgen dat hij in die periode geen nettotekort zou oplopen vanwege het hogere IB-tarief dan wanneer de AOW-leeftijd niet verhoogd was. Hierdoor valt het totale brutotekort negatief uit (een bruto-overschot) voor de periode van het pensioendeel. Het is echter een fictief overschot, omdat appellant daaraan geen nettovoordeel heeft overgehouden, aldus de actuaris.

Wat er ook zij van deze uitleg, de Raad is van oordeel dat waar partijen het eens zijn over de nettoaanspraak, het daarmee gemoeide bedrag van € 12.508,80 gewoon gebruteerd moet worden op de wijze zoals dat met nettosalaris en uitkeringen gebeurt. Het bestreden besluit is op dit onderdeel onzorgvuldig voorbereid. Het is immers evident dat het bruto-equivalent van een bedrag van ruim € 12.500 netto geen lager bedrag kan zijn, omdat dan van de vereiste

inhouding van loonbelasting geen sprake is. Het lag op de weg van het college om dit te signaleren en te onderzoeken, bijvoorbeeld door dit voor te houden aan de actuaris of de eigen salarisadministratie, alvorens opnieuw te beslissen op het bezwaar. Dit betekent dat het beroep van appellant in zoverre slaagt en het bestreden besluit moet worden vernietigd waar het de hoogte van de brutocompensatie betreft.

Appellant heeft verder betoogd dat de rechtbank de factuur van 6 oktober 2017 van € 1.210 aan advieskosten van zijn advocaat ten onrechte niet als proceskosten heeft aangemerkt. Volgens appellant heeft hij deze kosten ter voorbereiding van het beroep gemaakt en komen deze voor vergoeding in aanmerking. Dit betoog slaagt niet. Het geven van advies, waarop de factuur van 6 oktober 2017 ziet, voorafgaand aan een procedure is geen proceshandeling in de zin van artikel 8:75 Awb in verbinding met het Besluit proceskosten bestuursrecht. De advieskosten kunnen daarom niet onder de proceskosten worden gebracht.

Appellant heeft tot slot betoogd dat aan hem een dwangsom moet worden toegekend. Hij heeft aan het college op 28 november 2020 een eerste ingebrekestelling verzonden en op 12 januari 2021 een tweede, aldus appellant. Dit betoog slaagt niet. Zelfs als de brief van 28 november 2020 als een ingebrekestelling zou moeten worden aangemerkt, sorteert hij geen effect. Het is immers een premature ingebrekestelling omdat de termijn voor het nemen van een nieuwe beslissing op bezwaar op grond van de uitspraak van 29 oktober 2020 pas op 10 december 2020 is verstreken. De tweede ingebrekestelling is van 12 januari 2021. Op grond van artikel 4:17, derde lid, Awb is de eerste dag waarover de dwangsom verschuldigd is, de dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen. Vastgesteld moet worden dat op 13 januari 2021, de datum waarop het bestreden besluit bekend is gemaakt aan appellant, nog geen twee weken waren verstreken sinds de datum van de ingebrekestelling van 12 januari 2021. Dit betekent dat het college geen dwangsom verschuldigd is.

De Raad ziet in de gegeven omstandigheden ruimte om zelf in de zaak te voorzien en het besluit van 23 december 2020 te herroepen voor wat betreft de hoogte van de brutocompensatie. De Raad zal appellant ten laste van het college een brutocompensatie toekennen.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 06-01-2022

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2022:751

Zaaknummer: 21/578 AW-G

Rechters: H. Lagas, J.T.H. Zimmerman en P.J. Stolk

Wetsartikelen: 16 lid 2 Ambtenarenwet 2017

RECHTSPRAAK

Afwijzing pensioenclaim: werkgever heeft contractueel overeengekomen premies betaald

Werknemer claimt dat werkgeefster te weinig pensioenpremies heeft afgedragen. Het gerecht oordeelt op basis van de stukken dat de werkgeefster de contractueel overeengekomen premies heeft afgedragen.

Werknemer (eiser) is van 15 oktober 1998 tot eind juli 2019 bij Feffik in dienst geweest. In zijn aanstellingsbrief van 15 oktober 1998 is onder meer opgenomen dat Feffik bereid is het haar corresponderend aandeel van de maandelijkse premie als werkgeefster na 1 jaar te betalen, indien werknemer een pensioenvervangende verzekering wenst af te sluiten. Eind 1997 heeft Feffik als verzekeringnemer met werkgeefster als verzekerde een “optiepensioen”-verzekering afgesloten bij Fatum. De premie bedraagt volgens deze polis NAF 849,90 per maand, waarin begrepen NAF 151 voor invaliditeitsrente. De polis is medeondertekend door werknemer. In het verleden is een achterstand ontstaan in de betaling door Feffik van de premies. Bij vonnis van dit gerecht van 20 oktober 2008 (EJ 2008/490) is Feffik op vordering van werknemer onder meer veroordeeld de op zijn loon ingehouden en nog in te houden pensioenpremies af te dragen en te blijven afdragen. In een in opdracht van vakbond Sitek opgesteld rapport ‘Analyse & Advies Berekening tekort pensioenkapitaal inzake sociaal plan Feffik’ is ten aanzien van werknemer het volgende opgenomen: “Het berekende pensioenkapitaal voor [eiser] op basis van eindloon met een salaris van NAF. 5,813.- per berekeningsdatum 1 augustus 2019 inclusief partner bedraagt NAF. 374,056.92. In acht nemende het aanwezige bedrag van NAF. 282,145.53 bij de pensioenuitvoerder rest er een bedrag van NAF. 91,911.39 (...)’.

In september 2020 heeft werknemer conservatoire derdenbeslagen gelegd ten laste van Feffik ter verzekering van verhaal van het bedrag dat Feffik volgens werknemer te weinig heeft afgedragen.

Werknemer baseert zijn vorderingen op de stelling dat Feffik haar contractuele verplichting tot betaling van pensioenpremie niet is nagekomen. Uit zijn toelichting ter zitting is duidelijk

geworden dat werknemer de namens de vakbond uitgevoerde berekening tot uitgangspunt heeft genomen. Dat uitgangspunt is onjuist. Wat Feffik aan premie diende te betalen blijkt uit de aanstellingsbrief en de door partijen getekende polis. Daarin is, anders dan in de berekening van de vakbond, geen sprake van een berekening op basis van eindloon, maar van een vaste, maandelijks af te dragen premie. Voorts is gebleken dat werknemer zijn vordering en zijn eisvermeerdering baseert op de brief van 13 september 2016 van Feffik waarin zij heeft uiteengezet welke betalingen door haar ter uitvoering van het vonnis van 6 november 2008 aan Fatum zijn gedaan, en op de daarmee corresponderende opgave door Fatum van de door haar ontvangen betalingen. Ook uit die stukken kan niet worden afgeleid dat Feffik te weinig premie heeft afgedragen. Deze stukken beslaan immers niet de gehele periode dat moest worden en werd afgedragen. Dat blijkt uit de door werknemer zelf overgelegde e-mail van Fatum (Guardian) van 23 juli 2021, waarin staat dat naast de in bedoelde stukken genoemde bedragen nog premiebedragen van in totaal NAF 59.556, NAF 9.417,06 en NAF 19.610,09 door Feffik zijn betaald. Voorts wordt in die brief bevestigd dat de partner van werknemer als partner verzekerd is op zijn polis. Uit de nader door werknemer overgelegde stukken blijkt overigens dat Guardian hem op 15 juni 2020 van een geactualiseerde polis heeft voorzien. Gelet op het voorgaande, is er geen aanwijzing dat Feffik niet heeft voldaan aan haar contractuele verplichtingen jegens werknemer tot afdracht van pensioenpremies. Aannemelijk is integendeel geworden dat alle premies zijn voldaan. De vordering van werknemer zal dan ook worden afgewezen, met zijn veroordeling als de in het ongelijk te stellen partij in de proceskosten.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 07-02-2022

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2022:92

Zaaknummer: CUR202004118

Rechters: P.E. de Kort

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Loondoorbetaling na ziekte werknemer met nulurencontract op basis van rechtsvermoeden; geen zelfstandige toewijzing afstorting pensioenpremies of wettelijke rente daarover

Werknemer met nuluren-oproepovereenkomst wordt ziek. De Cao evenementen en horecabeveiliging is van toepassing verklaard. Werknemer vordert loon en doet een beroep op het rechtsvermoeden ten aanzien van het aantal uren met een referteperiode van zes maanden. De kantonrechter past het rechtsvermoeden toe met een referteperiode van drie maanden. Hij verklaart voor recht dat tussen partijen op 1 augustus 2019 een arbeidsovereenkomst voor onbetaalde tijd gold en deze arbeidsovereenkomst ten tijde van 13 augustus 2020 een omvang van 23,23 uur per week had. De gevorderde veroordeling van werkgeefster om over te gaan tot afstorting van pensioenpremies, ligt besloten in de veroordeling om het loon door te betalen en wordt daarom niet zelfstandig toegewezen. De wettelijke verhoging en de wettelijke rente over het werknemersgedeelte van de pensioenpremie wordt afgewezen.

Werknemer is vanaf 1 april 2015 bij werkgeefster in dienst op grond van een nuluren-oproepovereenkomst. Voor iedere oproep is de Cao voor de Evenementen- en Horecabeveiliging 2016/2017 (hierna: de cao) van toepassing verklaard. Werknemer is werkzaam geweest als servicemedewerker, vanaf 2017 als evenementenbeveiligers en vanaf 2018 als verkeersregelaar. Werknemer had last van mentale problemen. Werkgeefster is hiervan door zijn moeder op de hoogte gesteld. Op 12 augustus 2020 is werknemer weggelopen bij zijn werk als verkeersregelaar. Kort erna is hij opgenomen bij de crisisdienst voor zijn mentale problemen. Uit een verzekeringsgeneeskundige rapportage van 31 augustus 2021 blijkt dat werknemer per 12 augustus 2020 als gevolg van ziekte niet geschikt is voor

eigen werk. Volgens werknemer is een arbeidsovereenkomst tot stand gekomen met een arbeidsomvang van 38,5 uur per week. Hij stelt dat hij per 1 september 2019 recht heeft op loondoorbetaling van 38,5 uur per week en hij vordert loondoorbetaling vanaf zijn ziekmelding. Volgens werkgeefster is sprake van een oproepovereenkomst met voorovereenkomst. Werkgeefster doet ook een beroep op de cao waarin volgens haar artikel 7:628 lid 1 BW voor 60 maanden is uitgesloten en zij alleen bij ziekte hoeft te betalen.

Aan de kantonrechter wordt de vraag voorgelegd of werknemer een beroep kan doen op het rechtsvermoeden van artikel 7:610b BW. Tussen partijen was sprake van een nulurencontract en zij hebben de Cao Evenementenbeveiliger van toepassing verklaard op de afspraken tussen hen. Niet in geschil is dat de gemaakte afspraken kunnen worden gekwalificeerd als een zogenoemde voorovereenkomst. Volgens de kantonrechter is tussen partijen een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd ontstaan zonder een vastgestelde arbeidsomvang. In de periode van 1 april 2015 tot 1 januari 2019 is voldaan aan de voorwaarden van de ketenregeling, in die zin dat er minimaal zes arbeidsovereenkomsten zijn gesloten tussen partijen met tussentijds periodes van minder dan zes maanden. Werknemer kan een beroep doen op artikel 7:610b BW. Vaststaat dat werknemer van werkgever een aanbod voor een vaste arbeidsomvang van gemiddeld 35,5 uur per week heeft gehad op 25 februari 2020. Met dit aanbod is werknemer niet akkoord gegaan. De kantonrechter oordeelt dat werknemer onvoldoende heeft weerlegd dat hij niet vastgelegd wilde worden op een omvang van 35,5 uur per week. Met werknemer is uitgebreid besproken wat het aanbod inhield en dat werknemer het aanbod heeft geweigerd, omdat hij geen verplichting wilde hebben om te werken. Met de conclusie dat werknemer het aanbod van 35,5 uur heeft geweigerd vanwege de flexibiliteit is dan niet goed verenigbaar het thans ingenomen standpunt van werknemer dat uit een deel van die periode het vermoeden moet worden afgeleid van een vaste arbeidsomvang van 38,5 uur per week, zelfs nog hoger dan de hem aangeboden 35,5 uur. Werknemer wilde zijn flexibiliteit behouden en heeft werk afgeslagen en in 2019 en 2020 een sterk wisselend aantal uren gewerkt. Voor de eerste zeven maanden van 2019 wordt daarom de loonvordering van werknemer niet toegewezen. Werknemer mag alsnog op een later moment een beroep doen op het rechtsvermoeden. Om aanspraak te maken op zijn loon vanaf zijn ziekmelding heeft werknemer dit gedaan. Werknemer heeft een referteperiode van een jaar als uitgangspunt genomen. De kantonrechter ziet geen aanleiding om af te wijken van de wettelijke referteperiode van drie maanden en neemt de maanden mei, juni en juli 2021 als uitgangspunt. In deze maanden is gemiddeld 23,23 uur gewerkt door werknemer. De gevorderde verklaring voor recht wordt toegewezen in die zin dat voor recht kan worden verklaard dat tussen partijen op 1 augustus 2019 een arbeidsovereenkomst voor onbetaalde tijd gold en deze arbeidsovereenkomst ten tijde van 13 augustus 2020 een omvang van 23,23

uur per week had. De gevorderde afgifte van salarisspecificaties wordt toegewezen, in die zin dat werkgeefster deze op de gebruikelijke termijnen aan werknemer moet verstrekken. De kantonrechter heeft geen reden om aan te nemen dat werkgeefster hier geen gehoor aan zal geven, zodat de gevorderde dwangsom wordt afgewezen. De gevorderde veroordeling van werkgeefster om over te gaan tot afstorting van pensioenpremies, ligt besloten in de veroordeling om het loon door te betalen en wordt daarom niet zelfstandig toegewezen. De verplichting van werkgeefster om haar gedeelte van de pensioenpremie af te dragen is een uit de arbeidsovereenkomst voortvloeiende verplichting om de pensioentoezegging gestand te doen houden. In beginsel kan hiervoor een dwangsom worden toegewezen. De kantonrechter ziet hier echter geen aanleiding toe, omdat ook hiervoor geen twijfel is dat werkgeefster aan haar verplichting zal voldoen. De wettelijke verhoging en de wettelijke rente over het werknemersgedeelte van de pensioenpremie wordt afgewezen. Dit deel zit in het hiervoor toegewezen brutosalaris en hier is al wettelijke verhoging en wettelijke rente over toegewezen. De wettelijke verhoging en wettelijke rente over het werkgeversgedeelte van de pensioenpremie wordt ook afgewezen. Werkgeefster is deze afdracht niet verschuldigd aan werknemer maar aan de pensioenuitvoerder, zodat voor een veroordeling tot betaling van wettelijke rente aan werknemer geen grondslag is. Deze afdracht mist door de verschuldigheid aan de pensioenuitvoerder ook een element van het begrip loon, zodat geen sprake is van loon (zie ook A-G Drijber in zijn conclusie van 12 juli 2019, ECLI:NL:PHR:2019:773, overwegingen 6.3-7.5). Dit betekent dat er ook geen grondslag is voor toewijzing van de wettelijke verhoging hierover.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 09-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2022:1056

Zaaknummer: 9473461 UC EXPL 21-7009 MdG/51411

Rechters: M.J. Slootweg

Advocaten: A. Kouwenaar-de Coninck en J. Kramer

Wetsartikelen: 7:610a BW, 7:610b BW en 7:628 BW

RECHTSPRAAK

Afwijzing vordering Bpf Vervoer tot voeging of tussenkomst in procedure FNV en Uber

Geschil tussen Uber en FNV over de vraag of de taxichauffeurs een arbeidsovereenkomst hebben. De hoofdzaak gaat er in de kern om of Uber gehouden is de uit de Cao Taxivervoer voortvloeiende verplichtingen jegens met de Uberapp werkende taxichauffeurs, waaronder de taxichauffeurs, na te leven. In deze procedure wijst het hof de vordering van een aantal taxichauffeurs tot voeging aan de zijde van Uber toe. De vordering van het Bedrijfstakpensioenfonds voor het Beroepsvervoer over de Weg tot voeging of tussenkomst wordt afgewezen. Pensioenfonds Vervoer heeft volgens het hof onvoldoende belang bij voeging en tussenkomst. Er is aan de zijde van Pensioenfonds Vervoer geen sprake van nadelige gevolgen van de uitkomst van de procedure tussen Uber en FNV.

Uber is bij dagvaarding van 14 september 2021 in hoger beroep gekomen van het vonnis van 13 september 2021 van de kantonrechters in de rechtbank Amsterdam (hierna: de kantonrechters), tussen FNV als eiseres en Uber als gedaagde. Bij het bestreden vonnis hebben de kantonrechters op vordering van FNV, kort gezegd, (i) voor recht verklaard dat voor de periodes dat de Cao Taxivervoer algemeen verbindend verklaard is (geweest), de arbeidsvoorwaarden van deze cao van toepassing zijn op de chauffeurs die zich in persoon jegens Uber hebben verbonden om personen met een personenauto te vervoeren over de weg en (ii) Uber veroordeeld om voor de periodes dat de Cao Taxivervoer algemeen verbindend verklaard is (geweest), deze integraal na te leven jegens de onder (i) bedoelde chauffeurs, (iii) Uber veroordeeld tot betaling aan FNV van € 50.000 aan schadevergoeding, (iv) en (v) Uber veroordeeld in de proceskosten van het geding en de nakosten, (vi) de veroordelingen uitvoerbaar bij voorraad verklaard en (vii) het meer of anders gevorderde afgewezen. De kantonrechters hebben daartoe onder meer overwogen dat de overeenkomsten tussen Uber en de chauffeurs die zich in persoon jegens Uber hebben verbonden, moeten worden

gekwalficeerd als arbeidsovereenkomsten als bedoeld in artikel 7:610 BW.

Bij het hof ligt de vraag voor of een aantal taxichauffeurs zich mag voegen aan de zijde van Uber. Daarnaast ligt de vraag voor of Stichting bedrijfstakpensioenfonds voor het Beroepsvervoer over de Weg (hierna: Pensioenfonds Vervoer) zich mag voegen aan de zijde van FNV en mag tussenkomen in de procedure tussen Uber en FNV teneinde een eigen vordering jegens Uber (en de taxichauffeurs) in te stellen.

Uit hetgeen de taxichauffeurs hebben aangevoerd, is voldoende gebleken dat zij, in verband met de nadelige gevolgen die een uitspraak in hoger beroep tussen Uber en FNV feitelijk of juridisch voor hen kan hebben, voldoende belang hebben bij voeging in de onderhavige procedure aan de zijde van Uber. De taxichauffeurs en Uber hebben allen belang erbij dat het bestreden vonnis wordt vernietigd en beogen in zoverre eenzelfde uitkomst van het geding. Uit het vorenstaande volgt dat de incidentele vordering van de taxichauffeurs tot voeging zal worden toegewezen. De goede procesorde staat hieraan niet in de weg. Het voorgaande geldt ook voor taxichauffeur 4, daar het enkele feit dat zij een vennootschap onder firma vormen er niet aan in de weg behoef te staan dat zij zich in persoon jegens Uber hebben verbonden personenvervoer te verrichten.

Pensioenfonds Vervoer heeft onvoldoende belang bij voeging en tussenkomst. Er is aan de zijde van Pensioenfonds Vervoer geen sprake van nadelige gevolgen van de uitkomst van de procedure tussen Uber en FNV. De hoofdzaak gaat er in de kern om of Uber gehouden is de uit de Cao Taxivervoer voortvloeiende verplichtingen jegens met de Uberapp werkende taxichauffeurs, waaronder de taxichauffeurs, na te leven. Tussen FNV en Uber is niet in geschil of Uber onder de werkingssfeer van Pensioenfonds Vervoer valt en ook niet of Uber verplicht is pensioenpremies voor de chauffeurs te betalen. Bovendien verschillen de feitelijke vragen en rechtsvragen die beantwoord moeten worden om te beoordelen of Uber gehouden is de uit de Cao Taxivervoer voortvloeiende verplichtingen na te leven van de vragen die beantwoord moeten worden om te beoordelen of Uber onder de verplichtstelling van Pensioenfonds Vervoer valt en verplicht is pensioenpremies voor de met haar zaken doende chauffeurs te betalen. Verder bestaat geen of onvoldoende samenhang tussen de vordering die Pensioenfonds Vervoer zegt te willen instellen en de door FNV ingestelde vorderingen. Dat de rechtbank aan het oordeel dat de Cao Taxivervoer moet worden toegepast, ten grondslag legt dat er sprake is van een arbeidsovereenkomst tussen de chauffeurs en Uber kan op zichzelf niet leiden tot toewijzing van de vordering van Pensioenfonds Vervoer. Ten slotte is het hof van oordeel dat de omstandigheden dat Uber een feitelijke instantie zou mislopen en dat de onderhavige procedure niet onaanzienlijk zou worden vertraagd aan een toewijzing van de vordering tot tussenkomst in de weg staan. Het hof zal de gevorderde voeging en tussenkomst

dan ook afwijzen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 19-07-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:855

Zaaknummer: 200.300.335/01

Rechters: R.J.M. Smit, G.C. Boot en T.S. Pieters

Advocaten: J. Schulp, R.M.J.M. de Greef en J.H. Mastenbroek

Wetsartikelen: 217 Rv en 353 Rv

RECHTSPRAAK

Werkgever heeft voldoende geïndexeerd, geen schending consistentie-eis of pensioenovereenkomst

Kern van het geschil is de vraag of de werkgever de pensioenovereenkomst heeft geschonden door het pensioen van de (voormalig) werknemers onvoldoende te indexeren. Het hof oordeelt dat de werkgever niet tekort is geschoten in de nakoming van de pensioenovereenkomst. Er is voldoende geïndexeerd. De consistentie-eis is gericht tot de verzekeraar.

Werknemers zijn allen in dienst geweest van (de rechtsvoorganger van) JTI. JTI had tot 2017 een collectieve pensioenregeling (hierna: de pensioenregeling) in de vorm van een eindloonregeling, waaraan de werknemers op grond van de arbeidsovereenkomst deelnamen (hierna ook wel aangeduid als: de pensioenovereenkomst). Tot 1991 betaalden de werknemers van JTI geen pensioenpremie en gold geen indexatieregeling. Vanaf 1991 kende de eindloonregeling een voorwaardelijke indexatieregeling en betaalden de werknemers een premie van 1% van de pensioengrondslag. Tot 1 januari 1999 werd de pensioenregeling uitgevoerd door Zwitserleven. Van 1 januari 1999 tot 1 januari 2007 werd de pensioenregeling uitgevoerd door Winterthur. Vanaf 1 januari 2007 liep de indexatieverlening over de opgebouwde pensioenaanspraken en pensioenrechten bij Winterthur bij haar (en haar rechtsopvolger SRLEV) door. Bij de overgang van Zwitserleven naar Winterthur als pensioenuitvoerder heeft er op collectieve basis individuele waardeoverdracht plaatsgevonden, waaronder ten aanzien van de pensioenen van eisders. SRLEV is de rechtsopvolgster van zowel Zwitserleven als Winterthur. In 2004 heeft JTI middelen ter beschikking gesteld zodat door Winterthur aan de gewezen deelnemers en gepensioneerden - ondanks de beperkt gerealiseerde overrente - een indexatie kon worden toegekend voor de jaren 1999 tot en met 2002. Vanaf 1 januari 2007 is de pensioenregeling van JTI - na instemming daarmee door de Ondernemingsraad (OR) bij brief van 8 januari 2008 - uitgevoerd door Generali. Bij de overgang naar Generali heeft er geen collectieve waardeoverdracht plaatsgevonden.

JTI heeft in overleg met SRLEV (als rechtsopvolgster van Zwitserleven) in 2014 een indexatie toegekend over de jaren 2003 tot en met 2006 van in totaal 5,16% (afhankelijk van de datum van uitdiensttreding of pensionering) en daarvoor ook middelen ter beschikking gesteld aan SRLEV.

Inzet van de procedure in eerste aanleg was – kort gezegd – een verklaring voor recht dat zij aanspraak hebben op onvoorwaardelijke indexering van zowel hun bij SRLEV als Generali verzekerde pensioenen. Bij (zeven) afzonderlijke vonnissen van 7 december 2015 heeft de kantonrechter die vorderingen afgewezen. Het hof heeft in afzonderlijke arresten van 30 mei 2017 (hierna: de arresten van 30 mei 2017) de (zeven) vonnissen van de kantonrechter bekrachtigd en de in hoger beroep gewijzigde vorderingen afgewezen. Generali heeft de uitvoeringsovereenkomst met JTI per 1 januari 2017 opgezegd. Per die datum is ABN AMRO de pensioenuitvoerder bij JTI. ASR Nederland (via een fusie de rechtsopvolgster van Generali) is uitvoerder gebleven voor de aanspraken die zijn opgebouwd tot 1 januari 2017. Werknemers stellen dat JTI (a) toerekenbaar is tekortgeschoten in de tussen partijen geldende pensioenovereenkomst, door (i) in strijd te handelen met (de consistentie-eis in) artikel 95 Pw en/of de Toeslagenmatrix en/of artikel 5 van de Regeling Pw en Wvbp en (ii) in strijd te handelen met de op haar rustende inspanningsverplichting indexatie te realiseren, gegeven het niveau van indexatieambitie; (b) in strijd heeft gehandeld met artikel 7:611 BW.

Tussen partijen is niet in geschil dat de arresten van 30 mei 2017 van dit hof gezag van gewijsde hebben gekregen. In deze arresten is – samengevat – geoordeeld dat onder het Winterthur-reglement JTI niet gehouden was om uit eigen middelen de indexatie te betalen, dat zowel onder het Winterthur-reglement als onder het Generali reglement (slechts) een *voorwaardelijk* recht op indexatie gold, dat JTI in beginsel mag beslissen dat indexatie uitsluitend wordt verleend indien de overrente dat toelaat en dat de indexatieregeling, zoals opgenomen in het Generali reglement dus is toegestaan.

Het enige geschilpunt dat partijen in dit hoger beroep (nog) verdeeld houdt, betreft de vraag of JTI tekort is geschoten in de naleving van de tussen partijen geldende pensioenovereenkomst door niet te voldoen aan de consistentieverplichting die, volgens de stelling van de werknemers (indirect) op JTI rust uit hoofde van artikel 95 Pw dan wel door zich niet voldoende te hebben ingespannen om ervoor te zorgen dat de pensioenuitvoerder over voldoende middelen beschikt. In dit verband betogen zij in de eerste plaats dat JTI vanwege onderfinanciering, althans de opheffing van het gesepareerde beleggingsdepot per 1 januari 2007, van meet af aan een onhaalbaar indexatieperspectief heeft gegeven. In de toelichting op grief III erkennen de werknemers echter dat er hangende de procedure in eerste aanleg onder Generali over de jaren 2010 tot en met 2015 alsnog is geïndexeerd, en wel bij elkaar met 9,8%.

JTI heeft onweersproken gesteld dat dit percentage van 9,8 vrijwel gelijk is aan de stijging van het prijsindexcijfer over genoemde vijf jaren, namelijk 10,2%. Dat betekent dus dat over de jaren 2010 tot en met 2015 vrijwel volledige indexatie heeft plaatsgevonden. Daarmee is de grondslag ontvallen aan de stelling van de werknemers dat in 2007 een voor de toekomst onhaalbaar indexatie-perspectief werd gegeven. In de toelichting op grief IV voeren de werknemers aan dat het indexatieperspectief met ambitie D betekent dat een kans op het verlenen van toeslagen in het leven wordt geroepen. Reeds uit het toekennen van de indexatie over de jaren 2010 tot en met 2015 blijkt dat die kans voldoende reëel was, immers gerealiseerd is. De vraag in welke mate een indexatieperspectief reëel dient te zijn. Werknemers menen dat die kans minstens 50% dient te zijn behoeft daarmee geen verdere beantwoording.

In de tweede plaats voeren werknemers aan dat JTI in strijd heeft gehandeld met de consistentieplicht die vervat is in artikel 95 Pw. Het hof wijst in dit verband op het volgende. Artikel 95 Pw is onderdeel van paragraaf 4.5 ('Overige bepalingen') die deel uitmaakt van hoofdstuk 4 die de titel draagt: 'Algemene bepalingen met betrekking tot de pensioenuitvoerder'. Artikel 95 lid 1 Pw luidt als volgt: 'Bij voorwaardelijke toeslagverlening door een verzekeraar dient er een consistent geheel te zijn tussen de gewekte verwachtingen, de financiering en het realiseren van voorwaardelijke toeslagen.' Uit zowel de tekst van artikel 95 Pw als uit de plaats daarvan blijkt dat dit artikel zich richt tot de pensioenuitvoerder (de verzekeraar) en niet tot de werkgever. De werknemers hebben niet gemotiveerd op welke wijze artikel 95 Pw indirect ook een verplichting voor de werkgever behelst en al helemaal niet op welke wijze JTI die verplichting zou hebben geschonden. Zelfs als vast zou komen te staan dat de verzekeraars niet hebben voldaan aan artikel 95 Pw – hetgeen niet het geval is – dan is op geen enkele wijze gebleken dat dat aan JTI valt toe te rekenen. Daartoe hebben de werknemers onvoldoende gesteld.

Voor zover artikel 95 Pw wel (indirect) verplichtingen voor JTI met zich zou brengen, heeft het hof in zijn arrest van 30 mei 2017 onder 3.5.3 overwogen dat de werkgever mag bepalen dat een eventuele indexering wordt gefinancierd uit de overrente en dat de indexatieregeling zoals opgenomen in het Generali reglement dus is toegestaan. Zoals hiervoor (in 3.5) reeds is overwogen hebben de arresten van 30 mei 2017 gezag van gewijsde gekregen ten aanzien van partijen, c.q. hebben partijen (namelijk appellant sub 5 en appellant sub 9) zich uitdrukkelijk neergelegd bij de daarin vervatte beslissingen van het hof.

In de derde plaats betogen werknemers dat JTI de met de pensioenovereenkomst samenhangende inspanningsverplichting niet is nagekomen. Hiervoor (in 3.6) is al geconcludeerd dat er over de jaren 2010-2015 inmiddels wel is geïndexeerd en deze stelling dus grotendeels feitelijke grondslag mist. Wat betreft indexering over de resterende jaren ligt

het op de weg van werknemers om concreet te maken wat JTI had moeten doen om aan deze inspanningsverplichting te voldoen en waarom de pensioenovereenkomst, in het licht van alle omstandigheden, daartoe noopte. Werknemers voeren echter niet meer aan dan dat JTI had moeten ingrijpen door aanvullende middelen ter beschikking te stellen om de beleggingen van de pensioenuitvoerders meer body te geven en depots te herschikken of had moeten zorgen voor een nieuw depot of ander instrument waarvan mag worden verwacht dat de kans op toeslagen in overeenstemming met de ambitie realistisch is. Werknemers hebben evenwel nagelaten toe te lichten waarom en op grond van welke omstandigheden de pensioenovereenkomst die zij met JTI hadden gesloten een dergelijk vergaande inspanningsverplichting met zich brengt. Dit betoog heeft dus geen succes. Hiermee verliest grief VI, waarmee de werknemers betogen dat ook uit andere jurisprudentie blijkt dat een regeling tot voorwaardelijke toeslagverlening een inspanningsverbintenis voor de werkgever met zich brengt, zijn relevantie en hoeft geen nadere bespreking. Grief VII heeft geen zelfstandige betekenis.

Werknemers voeren aan dat de juridische grondslag voor hun vordering ook gelegen is in strijd met artikel 7:611 BW, artikel 13 PW en 6:162 BW. Zij onderbouwen echter niet op grond van welke specifieke omstandigheden dat dan het geval zou zijn. Indien zij bedoelen te stellen dat zodanige specifieke omstandigheden aanwezig zijn geldt hetgeen hierboven is overwogen, en waaruit volgt dat JTI niet heeft gehandeld in strijd met haar verplichtingen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 29-03-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:933

Zaaknummer: 200.288.167/01

Rechters: G.C. Boot, A. van Zanten-Baris en C.A.H.M. ten Dam

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werkgever moet voorwaardelijke indexatie volledig indexeren door bindende toezegging over ambitie gekoppeld aan bedrijfseconomische situatie

Geschil over de uitleg van een addendum over de indexatie van de pensioenregeling van oud adjunct-directeur. Het addendum hield in dat afhankelijk van de ambitie van Donatus jaarlijks een toeslag wordt verleend met een ambitie van maximaal 4%. Het pensioen is van 2006 t/m 2020 steeds maximaal geïndexeerd. Vanaf 2021 wil Donatus minder indexeren. De kantonrechter constateert dat sprake is van voorwaardelijke indexatie en dat de afspraak conform de Haviltexnorm moet worden uitgelegd. Op vragen van de werknemer over de term ambitie, heeft Donatus gereageerd dat de ambitie niet afhankelijk is van de veranderende inzichten van de directeur, maar betrekking heeft op een eventuele slechte bedrijfseconomische situatie van Donatus. Na deze verduidelijking is werknemer pas akkoord gegaan met het addendum. Hiermee heeft Donatus een bindende toezegging gedaan om te indexeren op basis van het hoogste indexcijfer, tenzij er sprake is van een slechte bedrijfseconomische situatie bij Donatus.

Werknemer is (adjunct-)directeur bij Onderlinge Verzekering Maatschappij Donatus U.A. (hierna: Donatus) geweest. Inmiddels is hij pensioengerechtigd. Hij bouwde pensioen op bij Centraal Beheer Achmea. Op hem is een pensioenregeling van toepassing. Werknemer is op 3 december 2017 een gewijzigd toeslagbeding overeengekomen met Donatus in de vorm van een addendum, inhoudende dat afhankelijk van de ambitie van Donatus jaarlijks een toeslag wordt verleend met een indexatie van maximaal 4%. De pensioenaanspraken en pensioenrechten van werknemer zijn vanaf 1 januari 2006 tot en met 2020 steeds geïndexeerd conform het hoogste indexcijfer. Bij brief van 28 januari 2021 heeft Donatus werknemer

medegedeeld dat zij heeft besloten om de indexatie vast te stellen op het niveau van het prijsindexatiecijfer per 1 oktober 2021, zijnde 1,2%. Werknemer heeft hier op 31 januari 2021 tegen geprotesteerd en de gemachtigde van werknemer heeft bij brief van 18 februari 2021 Donatus gesommeerd om de indexeringen met onmiddellijke ingang aan te passen conform de gemaakte afspraken. Bij brief van 18 maart 2021 heeft de gemachtigde van Donatus het verzoek om de indexering alsnog aan te passen aan de loonindex (van 3,25%) afgewezen. Werknemer vordert nakoming van de pensioentoezegging door Donatus om jaarlijks op basis van het hoogste indexcijfer te indexeren. Ter beantwoording van de vraag of Donatus gerechtigd is om de indexatiegrondslag te versoberen, kijkt de rechter eerst naar het addendum dat partijen zijn overeengekomen. Uit de tekst van het addendum blijkt dat sprake is van een voorwaardelijke toeslagverlening. Dit staat zo letterlijk in het addendum opgenomen. Daarnaast is in het addendum opgenomen dat de indexering is gekoppeld aan de ambitie van Donatus. Partijen verschillen van mening over de vraag hoe het addendum moet worden uitgelegd. De afspraak geldt tussen werkgever en werknemer waardoor het addendum moet worden uitgelegd aan de hand van de Haviltex-maatstaf, niet de cao-norm. De vraag wat tussen partijen heeft te gelden op het punt van de indexering van het pensioen moet dus worden beantwoord aan de hand van de zin die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer aan elkaars wilsuitingen mochten toekennen en van hetgeen zij redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. Daarbij spelen alle omstandigheden van het geval een rol. De term ambitie die is opgenomen in het addendum duidt op een beleidsvrijheid voor Donatus om de indexatiegrondslag te versoberen. Dit volgt ook uit de zin dat de werkgever jaarlijks beslist in hoeverre de pensioenen en pensioenafspraken aangepast worden. Ook de mailwisseling en de onderhandelingen die aan de wijziging vooraf zijn gegaan spelen echter een rol. Werknemer heeft destijds vragen gesteld over de term ambitie, omdat hij die vaag vond. Donatus heeft toen gereageerd dat de ambitie niet afhankelijk is van de veranderende inzichten van de directeur, maar betrekking heeft op een eventuele slechte bedrijfseconomische situatie van Donatus. Na deze verduidelijking is werknemer pas akkoord gegaan met het addendum. Hiermee heeft Donatus een bindende toezegging gedaan om te indexeren op basis van het hoogste indexcijfer, tenzij er sprake is van een slechte bedrijfseconomische situatie bij Donatus. Met deze toezegging heeft Donatus haar eigen beleidsvrijheid ingekaderd. Werknemer mag erop vertrouwen dat Donatus zich bij haar jaarlijkse besluitvorming aan die inkadering houdt. Donatus is met haar besluitvorming niet binnen de aan haarzelf opgelegde beperking gebleven. Er is niet gebleken dat sprake is van een slechte bedrijfseconomische situatie bij Donatus. Donatus heeft wel andere redenen aangevoerd om niet met toepassing van het hoogste indexcijfer te indexeren. Dit zijn op zichzelf plausibele redenen, maar vast staat dat Donatus in haar relatie tot werknemer haar beleidsvrijheid op het punt van indexering heeft ingekaderd door de ambitieclausule te

concretiseren. Dit is destijds ook gecommuniceerd met de directie en de raad van commissarissen. De kantonrechter komt tot de conclusie dat op Donatus de verplichting rust tot nakoming van het overeengekomen addendum, met inachtneming van de inkleuring die Donatus aan haar ambitie heeft gegeven en de beperking van haar beleidsvrijheid die hieruit voortvloeit.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 31-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2022:1494

Zaaknummer: 9238285

Rechters: B.C.W. Geurtsen-van Eeden

Advocaten: F. Huisman en G.R. Derksen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Echtscheiding met afspraak eenmalige geldsom voor verrekening opgebouwd pensioen op basis van Boon/van Loon staat in de weg aan maandelijkse uitkering

Het huwelijk van partijen is ontbonden in de periode na het arrest Boon/van Loon en voorafgaand aan de WVPS. Daarom zijn de regels van Boon/Van Loon van toepassing. Verrekening van pensioen heeft niet plaatsgevonden. Eiseres verzoekt om brutobedragen per jaar op basis van e-mails van Achmea Pensioenservices en een brief van het pensioenfonds. De rechtbank wijst de vorderingen af. Uit de e-mail blijkt niet hoe de bedragen tot stand zijn gekomen, of de bedragen aan eiser of aan beiden toekomen. Daarnaast staat in de e-mail verevend ouderdomspensioen, hetgeen lijkt te duiden op de niet toepasselijke WVPS. De vordering tot betaling van een maandelijks brutobedrag wijst de rechtbank af. Gedaagde mocht er gelet op gemaakte afspraken gerechtvaardigd op vertrouwen dat hij door de betaling van een eenmalige geldsom het voor en tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen kan verrekenen.

Partijen zijn in algehele gemeenschap van goederen getrouwd geweest. Het huwelijk van partijen is ontbonden in de periode na het wijzen van het arrest *Boon/van Loon* en voorafgaand aan de invoering van de Wet verevening pensioenrechten na scheiding op 1 mei 1995. Dit betekent dat op de pensioenrechten van partijen de regels van het arrest *Boon/van Loon* van toepassing zijn. Dit houdt in dat de pensioenrechten die voorafgaand aan en in de huwelijkse periode door de echtgenoten zijn opgebouwd, in beginsel bij de verdeling van de algehele gemeenschap van goederen dienen te worden betrokken door middel van waardeverrekening. Ten tijde van de echtscheiding van partijen en sindsdien heeft deze verrekening echter niet plaatsgevonden.

Tussen partijen is in geschil: 1. welk(e) bedrag(en) gedaagde aan eiseres verschuldigd is, en 2. de wijze waarop moet worden verrekend, dat wil zeggen door betaling van een bedrag ineens of van een nader te bepalen brutobedrag per maand.

Eiseres stelt dat zij recht heeft op € 11.218,61 bruto per jaar aan ouderdomspensioen en € 4.949,91 per jaar aan tijdelijk ouderdomspensioen. Eiseres wijst ter onderbouwing van de bedragen op de e-mail van Achmea Pensioenservices N.V. van 29 november 2020. Zij wijst ook op de brief van 15 april 2021 die Stichting Shell Pensioenfonds aan haar heeft gestuurd, met daarbij het Uniform Pensioenoverzicht met de stand van het bijzonder partnerpensioen op 1 februari 2021, waaruit volgt dat zij bij overlijden van gedaagde recht heeft op € 11.048,02 bruto per jaar. Het aan eiseres toe te wijzen bedrag kan in elk geval niet minder zijn dan het hierin vermelde. Eiseres maakt aanspraak op een nog nader (kennelijk door de rechtbank) te bepalen brutobedrag per maand, gebaseerd op voormelde jaarbedragen. Met deze toelichting laat de vordering geen ruimte voor toekenning van een bedrag ineens (een afkoopbedrag). Dat zou eiseres minder opleveren.

De rechtbank stelt voorop dat eiseres de e-mail van Achmea Pensioenservices B.V. van 29 november 2020 aan haar vorderingen ten grondslag heeft gelegd. Gedaagde heeft de stelling van eiseres dat daarvan moet worden uitgegaan echter gemotiveerd betwist, en heeft er de brief van Stichting Shell Pensioenfonds van 27 september 1995 tegen ingebracht. Naar het oordeel van de rechtbank heeft gedaagde terecht aangevoerd dat de e-mail van Achmea Pensioenservices B.V. van 29 november 2020 niet als uitgangspunt moet worden genomen, zodat de vordering van eiseres al moet worden afgewezen omdat die uitsluitend daarop is gebaseerd. De rechtbank licht dat als volgt toe. Ten eerste staat in de e-mail dat het ondoenlijk is om te rekenen met gegevens uit 1994, maar op geen enkele manier is toegelicht hoe de in de e-mail genoemde aanspraken dan wel tot stand zijn gekomen. Uit de e-mail blijkt ten tweede niet of de genoemde bedragen alleen aan eiseres toekomen of aan eiseres en gedaagde gezamenlijk. Ten derde spreekt Achmea Pensioenservices N.V. in de e-mail van 'verevend ouderdomspensioen' en 'verevend tijdelijk ouderdomspensioen'. Dat lijkt erop te duiden dat de bedragen zijn berekend volgens de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding, maar die wet is, vanwege het moment van de echtscheiding van partijen, niet van toepassing. Ten vierde is nog van belang dat de e-mail van Achmea Pensioenservices N.V. van 29 november 2020, anders dan de brief van Stichting Shell Pensioenfonds van 27 september 1995, niet is opgesteld door Stichting Shell Pensioenfonds, maar is opgesteld door pensioenuitvoerder Achmea Pensioenservices N.V., namens Stichting Shell Pensioenfonds. Het voorgaande leidt tot het oordeel dat de door eiseres gevorderde (om te rekenen) bedragen worden afgewezen.

Waar het meerdere wordt gevorderd, kan de rechtbank echter ook het mindere toewijzen. Bij

de vraag of de rechtbank de vrijheid heeft om de hoogte van de pensioenrechten waar eiseres recht op heeft naar billijkheid op een lager bedrag vast te stellen, is van belang dat eiseres vordert dat een nader te bepalen brutobedrag per maand wordt toegewezen en dat die vordering, zo heeft de advocaat van eiseres op de zitting desgevraagd bevestigd, géén ruimte laat om een bedrag ineens toe te wijzen. Dit betekent dat het mindere niet kan worden toegewezen als de pensioenrechten, zoals gedaagde aanvoert, moeten worden verrekend door de betaling van een bedrag ineens.

Uit de brief van de voormalig advocaat van eiseres van 7 februari 1997 volgt dat gedaagde eiseres, wat betreft de te verrekenen pensioenaanspraken, op het moment van de afwikkeling van de echtscheiding een afkoopsom heeft geboden. Eiseres was ook bereid genoeg te nemen met het voorgestelde bedrag als dat op korte termijn betaalbaar zou worden gesteld. Gedaagde heeft op de zitting toegelicht, en eiseres heeft dat niet betwist, dat op het moment van de echtscheiding echter niet kon worden afgekocht en dat partijen de afkoop daarom hebben vooruitgeschoven. Gelet hierop heeft gedaagde er gerechtvaardigd op mogen vertrouwen dat hij door de betaling van een eenmalige geldsom het voor en tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen kan verrekenen. Gedaagde heeft eiseres, conform die afspraak, ook een geldsom (afkoopsom) aangeboden. Eiseres kan de afspraak om met een afkoopsom te verrekenen niet zonder instemming van gedaagde wijzigen, en gesteld noch gebleken is dat gedaagde daar op enig moment mee heeft ingestemd. Het voorgaande brengt mee dat de vorderingen van eiseres worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 06-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2022:1698

Zaaknummer: C/05/390717 / HZ ZA 21-254

Rechters: J.M. Emaus-Visschers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitblijven indexatie bij PMT geen schending eigendomsrecht Handvest EU

Geschil over vraag of het niet indexeren door pensioenfondsen PMT in strijd is met het eigendomsrecht uit het EU Handvest. De rechtbank oordeelt dat dit niet het geval is. PMT kent (en kende) slechts de mogelijkheid tot voorwaardelijke verhoging. Zolang niet aan die voorwaarde (dekkingsgraad) is voldaan, bestaat er voor PMT geen verplichting om de pensioenuitkering van gepensioneerden te verhogen. Een onzeker uitzicht tot waardevermeerdering is geen eigendomsrecht.

Gepensioneerden zijn (verplicht) deelnemers geweest in bedrijfstakpensioenfondsen PMT. Inmiddels zijn zij gepensioneerd en ontvangen zij een periodieke (vroeg)pensioenuitkering van PMT. De hoogte van deze pensioenuitkering is sinds 2008 niet (meer) geïndexeerd. Over de jaren 2013 en 2014 heeft PMT een korting toegepast van respectievelijk 6,3% en 0,4%. Op 28 april 2021 hebben gepensioneerden zich op het standpunt gesteld dat PMT in strijd handelt met het Europees recht door jarenlang indexatie van de pensioenuitkeringen achterwege te laten. Zij verzoeken compensatie voor het gemis aan indexatie. Volgens PMT is geen sprake van het in strijd handelen met Europees recht. De kantonrechter gaat er in deze procedure van uit dat gepensioneerden zich kunnen beroepen op artikel 17 van het EU Handvest en de daarop gebaseerde rechtspraak van het HvJ EU. Dit betekent evenwel niet dat PMT in strijd handelt met artikel 17 van het EU Handvest door de pensioenuitkeringen van gepensioneerden (sinds 2008) niet te indexeren. Anders dan gepensioneerden stellen, kan uit het *Albany*-arrest niet de conclusie worden getrokken dat indexatie van de pensioenen een 'wezenlijke voorwaarde' vormt voor de rechtvaardiging van het alleenrecht dat een bedrijfspensioenfonds heeft op het beheer van een pensioenregeling van een bedrijfstak. Voorts zal de stelling van gepensioneerden worden verworpen dat de niet-inflatiebestendigheid van het pensioen in strijd is met de IORP II-richtlijn. In tegenstelling tot wat gepensioneerden menen, heeft het HvJ EU in het *Brachner*-arrest ook niet vastgesteld dat

met een pensioenaanpassingsregeling de koopkracht van alle pensioenen minstens behouden moet blijven. Tot slot kan evenmin op basis van het YS-arrest worden geconcludeerd dat het gedurende lange tijd niet indexerende van de pensioenuitkeringen in strijd is met artikel 17 van het EU Handvest. In de onderhavige procedure gaat het niet om een inhouding op een 'directe prestatietoezegging' oftewel een pensioenrecht. Ook is in de pensioenregeling van PMT geen (contractueel bedongen) welvaartsvastheidsclausule opgenomen die het PMT verplicht om de pensioenuitkering van gepensioneerden te verhogen als sprake is van inflatie, zoals bij het YS-arrest het geval was met de stijging van de salarissen. De pensioenregeling van PMT kent (en kende) slechts de mogelijkheid tot *voorwaardelijke* verhoging. Zolang niet aan die voorwaarde (dekkingsgraad) is voldaan, bestaat er voor PMT geen verplichting om de pensioenuitkering van gepensioneerden te verhogen. Spiegelbeeldig gezien bestaat er voor gepensioneerden geen recht om aanspraak te maken op de toekenning van de verhoging van de pensioenuitkeringen zolang de dekkingsgraad van PMT niet boven het (door de wetgever bepaalde) percentage van 110% uitkomt. Het betreft aldus slechts een onzeker uitzicht tot waardevermeerdering van de pensioenuitkering. Een onzeker uitzicht tot waardevermeerdering is naar het oordeel van de kantonrechter echter geen eigendomsrecht in de zin van artikel 17 van het EU Handvest. Omdat geen sprake is van een eigendomsrecht, kan het niet verhogen van de pensioenuitkeringen niet in strijd zijn met artikel 17 van het EU Handvest. Zelfs wanneer 'de pensioenuitkering' van gepensioneerden als zodanig kan worden beschouwd als een eigendomsrecht en dat recht is aangetast doordat het niet is verhoogd terwijl de koopkracht van gepensioneerden is gedaald, dan kan dat gepensioneerden jegens PMT niet baten. In het YS-arrest is namelijk ook overwogen dat het door artikel 17 lid 1 van het EU Handvest gewaarborgde recht geen absolute gelding heeft, zodat het niet aldus kan worden uitgelegd dat het een recht op een pensioen van een bepaald bedrag doet ontstaan. Dit betekent volgens het HvJ EU echter niet dat artikel 17 van het EU Handvest zonder meer kan worden beperkt. Een eigendomsrecht kan volgens het HvJ EU alleen worden beperkt als die beperking (i) bij wet is gesteld, (ii) de wezenlijke inhoud van dat recht eerbiedigt alsook, met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel, (iii) noodzakelijk is en (iv) daadwerkelijk beantwoordt aan doelstellingen van algemeen belang die worden erkend door de Unie. Aan al deze voorwaarden is voldaan.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 26-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2022:3851

Zaaknummer: 9469100 RL EXPL 21-16307

Rechters: N.F.H. van Eijk

Advocaten: K.P.D. Vermeulen, H. van Meerten en E. Lutjens

Wetsartikelen: 1 Pw, 2 Wet Bpf 2000, 17 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en 15 Richtlijn 2016/2341

RECHTSPRAAK

Werkgever moet voorwaardelijke indexatie volledig indexeren door bindende toezegging over ambitie gekoppeld aan bedrijfseconomische situatie

Geschil over de uitleg van een addendum over de indexatie van de pensioenregeling van oud-directeur. Het addendum hield in dat afhankelijk van de ambitie van Donatus jaarlijks een toeslag wordt verleend met een ambitie van maximaal 4%. Het pensioen is van 2006 t/m 2020 steeds maximaal geïndexeerd. Vanaf 2021 wil Donatus minder indexeren. De kantonrechter constateert dat sprake is van voorwaardelijke indexatie en dat de afspraak conform de Haviltexnorm moet worden uitgelegd. Op vragen van de werknemer over de term ambitie, heeft Donatus gereageerd dat de ambitie niet afhankelijk is van de veranderende inzichten van de directeur, maar betrekking heeft op een eventuele slechte bedrijfseconomische situatie van Donatus. Na deze verduidelijking is werknemer pas akkoord gegaan met het addendum. Hiermee heeft Donatus een bindende toezegging gedaan om te indexeren op basis van het hoogste indexcijfer, tenzij er sprake is van een slechte bedrijfseconomische situatie bij Donatus.

Werknemer is dienst geweest bij Onderlinge Verzekering Maatschappij Donatus U.A. (hierna: Donatus), onder meer in de functie van directeur. Hij is pensioengerechtigd en bouwde pensioen op bij Centraal Beheer Achmea. Op hem is een pensioenregeling van toepassing. Werknemer is op 3 december 2017 een gewijzigd toeslagbeding overeengekomen met Donatus in de vorm van een addendum, inhoudende dat afhankelijk van de ambitie van Donatus jaarlijks een toeslag wordt verleend met een indexatie van maximaal 4%. De pensioenaanspraken en pensioenrechten van werknemer zijn vanaf 1 januari 2006 tot en met 2020 steeds geïndexeerd conform het hoogste indexcijfer. Bij brief van 28 januari 2021 heeft

Donatus werknemer medegedeeld dat zij heeft besloten om de indexatie vast te stellen op het niveau van het prijsindexatiecijfer per 1 oktober 2021, zijnde 1,2%. Werknemer heeft hier op 2 februari 2021 tegen geprotesteerd. Uiteindelijk heeft de gemachtigde van werknemer bij brief van 18 maart 2021 Donatus gesommeerd om de indexeringen met onmiddellijke ingang aan te passen conform de gemaakte afspraken. Bij brief van 26 maart 2021 heeft de gemachtigde van Donatus het verzoek om de indexering alsnog aan te passen aan de loonindex (van 3,25%) afgewezen. Werknemer vordert nakoming van de pensioentoezegging door Donatus om jaarlijks op basis van het hoogste indexcijfer te indexeren. Ter beantwoording van de vraag of Donatus gerechtigd is om de indexatiegrondslag te versoberen, kijkt de rechter eerst naar het addendum dat partijen zijn overeengekomen. Uit de tekst van het addendum blijkt dat sprake is van een voorwaardelijke toeslagverlening. Dit staat zo letterlijk in het addendum opgenomen. Daarnaast is in het addendum opgenomen dat de indexering is gekoppeld aan de ambitie van Donatus. Partijen verschillen van mening over de vraag hoe het addendum moet worden uitgelegd. De afspraak geldt tussen werkgever en werknemer waardoor het addendum moet worden uitgelegd aan de hand van de Haviltex-maatstaf, niet de cao-norm. De vraag wat tussen partijen heeft te gelden op het punt van de indexering van het pensioen moet dus worden beantwoord aan de hand van de zin die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer aan elkaars wilsuitingen mochten toekennen en van hetgeen zij redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. Daarbij spelen alle omstandigheden van het geval een rol. De term ambitie die is opgenomen in het addendum duidt op een beleidsvrijheid voor Donatus om de indexatiegrondslag te versoberen. Dit volgt ook uit de zin dat de werkgever jaarlijks beslist in hoeverre de pensioenen en pensioenafspraken aangepast worden. Ook de mailwisseling en de onderhandelingen die aan de wijziging vooraf zijn gegaan spelen echter een rol. Werknemer heeft destijds vragen gesteld over de term ambitie, omdat hij die vaag vond. Donatus heeft toen gereageerd dat de ambitie niet afhankelijk is van de veranderende inzichten van de directeur, maar betrekking heeft op een eventuele slechte bedrijfseconomische situatie van Donatus. Na deze verduidelijking is werknemer pas akkoord gegaan met het addendum. Hiermee heeft Donatus een bindende toezegging gedaan om te indexeren op basis van het hoogste indexcijfer, tenzij er sprake is van een slechte bedrijfseconomische situatie bij Donatus. Met deze toezegging heeft Donatus haar eigen beleidsvrijheid ingekaderd. Werknemer mag erop vertrouwen dat Donatus zich bij haar jaarlijkse besluitvorming aan die inkadering houdt. Donatus is met haar besluitvorming niet binnen de aan haarzelf opgelegde beperking gebleven. Er is niet gebleken dat sprake is van een slechte bedrijfseconomische situatie bij Donatus. Donatus heeft wel andere redenen aangevoerd om niet met toepassing van het hoogste indexcijfer te indexeren. Dit zijn op zichzelf plausibele redenen, maar vast staat dat Donatus in haar relatie tot werknemer haar beleidsvrijheid op het punt van indexering heeft ingekaderd door de ambitieclausule te

concretiseren. Dit is destijds ook gecommuniceerd met de directie en de raad van commissarissen. De kantonrechter komt tot de conclusie dat op Donatus de verplichting rust tot nakoming van het overeengekomen addendum, met inachtneming van de inkleuring die Donatus aan haar ambitie heeft gegeven en de beperking van haar beleidsvrijheid die hieruit voortvloeit.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 31-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2022:1495

Zaaknummer: 9284511

Rechters: B.C.W. Geurtsen-van Eeden

Advocaten: M.J.W. Kruyskamp en G.R. Derksen

Wetsartikelen: